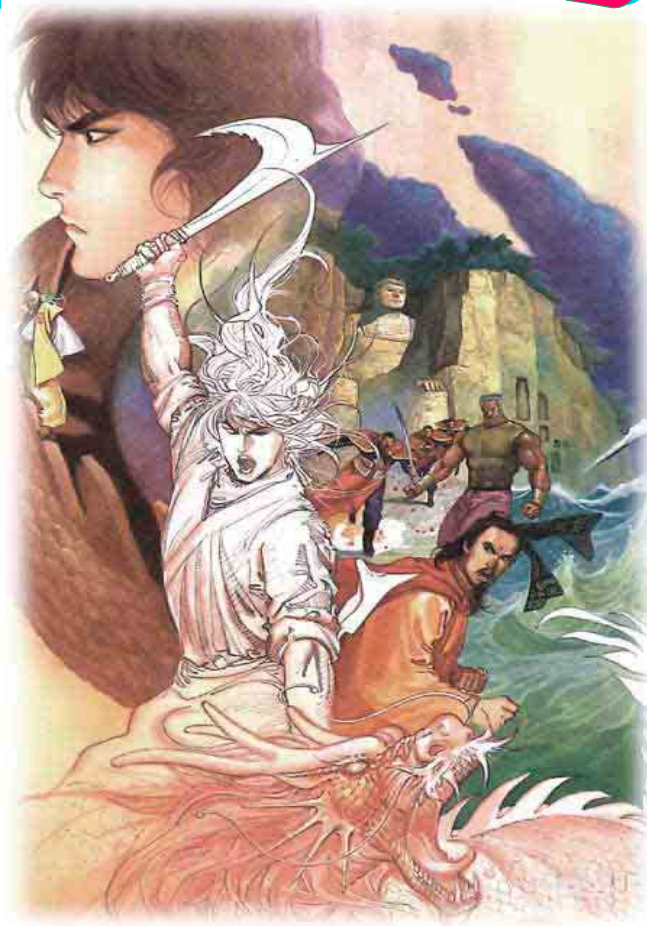

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tợ cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tợ cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 4

Hồi 9

Tiếng Thì Thầm Trong Miếu Hoang

Thấp thoáng trong rừng rậm, có một tòa miếu cổ. Ôn Đại Đại và cậu bé què chân đã dừng lại trước miếu.

Ôn Đại Đại hỏi nhỏ:

- Đệ đệ, nên nhớ rằng có một số nữ nhân, thân hình tuy xấu nhưng họ lại có trái tim trong sáng. Sở dĩ họ lại người khác bởi hạng người này không có tư cách của một nam nhân. Do vậy dù tương lai như thế nào đi nữa đệ cũng cần sống như là một nam nhân, đệ có biết không ?

Cậu bé què chân không hiểu gì cả, nhưng cứ gật đầu.

Ôn Đại Đại dụ dỗ cậu bé:

- Khi nào ta có chỗ ở nhất định, ta sẽ thông báo cho đệ biết ngay, bây giờ thì đệ hãy đi tiếp!

Cậu bé chuyển mình muốn đi tiếp, nhưng rồi hấn ngoảnh mặt lại thắc mắc:

- Tại sao tỷ lại thích đệ, đệ không hiểu nổi, tỷ có thể cho đệ biết được không ?

- Rất đơn giản, chỉ vì đệ thực sự thích tỷ, không hề có ý gì khác. Vì vậy tỷ mới thương đệ.

Cậu bé nhìn Đại Đại một hồi rồi hấn vừa hoan hô vừa cất bước.

Ôn Đại Đại thấy cậu bé đã đi xa, nàng đặt chiếc rương xuống, sửa lại áo quần. Nàng xách chiếc rương lên rảo bước về phía ngôi miếu cổ.

Ngôi miếu này hoang phế đã lâu ngày, bên ngoài là hai cánh cửa bằng gỗ nhưng đã bị người nào lấy về làm củi đốt, phía bên trong cỏ mọc đầy, lá vàng rơi khắp đó đây. Mỗi lần có cơn gió mạnh tạo nên âm thanh thật tiêu sơ buồn bã.

Đi qua khối đám lá vàng cùng với cây cỏ dại là bậc thềm với rêu xanh phủ kín là chánh diện của ngôi miếu cổ. Trước mặt Đại Đại là một bàn thờ cũ kỹ khăn phủ bàn đã rách nát tự hồi nào, chẳng biết đã trải qua bao năm tháng không có người hương khói.

Từng cơn gió mạnh lùa vào song cửa, lại không có lấy một bóng người. Đại Đại hoài nghi:

“Hay là thằng tiểu quỷ gạt mình ?”

Ý tưởng ấy vừa thoáng qua, nàng đã nghe như có hơi thở nhẹ từ trong bàn thờ vọng ra. Nàng vội bước tới vén tấm khăn bàn, thì ra Vân Tranh đang nằm queo ngáy khò. Thấy vậy, Ôn Đại Đại thầm nghĩ:

“Sư huynh thì hết sức cẩn thận, còn sư đệ thì quá vô tư. Dù cho mệt đến mấy cũng không nên ngủ tại chỗ này!”

Nàng nghĩ đến Thiết Trung Đường với Vân Tranh là hai huynh đệ đồng môn, nhưng tính tình thì hoàn toàn khác nhau. Thiết Trung Đường thì lúc nào cũng thận trọng, cơ cảnh. Bất cứ trong tình huống nguy cấp nào, chẳng những chàng đã tự cứu mình mà còn cứu người khác, còn Vân Tranh thì quá kích động, sơ ý. Hắn chỉ bằng vào bầu nhiệt huyết, muốn gánh hết chuyện bất bình của cuộc đời, nhưng đối với bản thân thì hắn không biết phải sắp đặt như thế nào cho hợp tình, hợp lý. Nhưng Ôn Đại Đại không làm sao biết được giữa Thiết Trung Đường và Vân Tranh có điểm tương đồng hết sức quan trọng. Đó là một trái tim lương thiện, chân chánh và nghĩa hiệp. Khi hành xử thì thủ đoạn cũng như phương pháp đều khác nhau, nhưng mục tiêu thì chỉ có một.

Trong thời khắc ấy, Thiết Trung Đường đang ẩn mình theo dõi, trong lòng chàng cũng hết sức cảm khái:

- Tam đệ, tam đệ cũng có gan dạ và võ công như ta, nhưng với tính tình của tam đệ lại một mình trong chốn giang hồ đầy mưu mô, cạm bẫy làm sao để người khác an lòng.

Ôn Đại Đại cúi xuống vỗ nhẹ vào trán Vân Tranh. Chàng giật mình hét:

- Ai ?

Chàng vội phóng dậy nhìn chăm chú vào Đại Đại. Sau khi nhìn rõ Đại Đại, sắc mặt Vân Tranh thay đổi ngay, chàng ngạc nhiên:

- Thì ra là người!

- Đúng rồi, chính muội !

Vân Tranh nổi giận:

- Người đến đây để làm gì ?

- Muội đến đây để tìm chàng.

Vân Tranh ngược mặt lên trời cười như điên cuồng:

- Không ngờ người còn mặt mũi nào đến gặp ta ?

Ôn Đại Đại nhìn chàng một lát, nàng hờn dỗi quay đi.

Vân Tranh thấy Đại Đại vừa ra tới cửa, chàng vội chạy theo cản đường rồi hét to:

- Người chột đến rồi chột đi, có điên không ?

Đại Đại nói duyên dáng:

- Muội cứ nghĩ rằng chàng không còn tình cảm đối với muội. Nhưng khi gặp chàng, nhìn dáng dấp của chàng, muội biết rằng chàng không quên tình cũ.

Vân Tranh nổi giận:

- Ai bảo ta vong tình, ta chỉ hận thấu xương tủy.

Đại Đại vẫn dịu dàng:

- Khoảng cách giữa tình yêu và hận thù chỉ bằng chân tơ kẻ tóc. Bây giờ chàng hận muội, nhưng chẳng bao lâu chàng sẽ yêu muội.

- Cô đoán được tâm sự của ta ?

Đại Đại vuốt ve Vân Tranh:

- Xin chàng hãy lắng nghe muội kể cuộc đời của muội.

Vân Tranh cười nhạt:

- Rốt lại cô là hạng người như thế nào ?

- Xin chàng hãy ngồi nghe muội kể.

Tuy sắc mặt của Vân Tranh vẫn còn giận dữ, nhưng thái độ và lời nói ngọt ngào của Đại Đại như có ma lực, chàng liền ngồi xuống.

Đại Đại đặt chiếc rương xuống rồi ngồi trên nắp rương kể từ từ:

- Từ lúc nhỏ muội là một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ. Từ đó sống với người nghĩa phụ. Ông là một người rất tốt nhưng lại bất mãn cuộc đời, ông hận tất cả mọi người nên ngày nào cũng rượu chè say sưa.

Đại Đại nhắm đôi mắt như mơ màng rồi thở dài kể tiếp:

- Nghĩa phụ của muội không có nghề nghiệp mưu sinh, võ công thì không cao lại không muốn làm bất cứ việc gì mà chỉ ngồi nói một mình.

- Bằng vào khả năng của ta, chẳng bao giờ muốn làm việc tầm thường, ta chỉ muốn làm nên nghiệp lớn.

Thế là suốt ngày ông đi chỗ này, qua chỗ khác để xây dựng nghiệp lớn. Nhưng sự nghiệp gì thì chính ông cũng không biết. Ông chỉ nói với muội rằng thế nào cũng có một ngày giàu to.

Bấy giờ muội còn quá nhỏ, đi theo ông vô vàn cực khổ. Khi thì dừng chân trong một ngôi miếu đổ nát, ăn thì chẳng no bụng, áo quần thì rách rưới.

Lúc mười lăm tuổi, muội đã trở thành một thiếu nữ. Có một tên thiếu niên vô lại, suốt ngày hấn cứ đeo đuổi, muội muốn lánh mặt hấn nhưng không thể nào lánh mặt được. Thế là ... vào một ngày, mấy tên vô lại phục rượu phụ thân muội say mềm rồi

xúm lại hiếp muội. Hôm sau, muội khóc lóc kể cho nghĩa phụ biết, thế là ông vác đao đi tìm bọn vô lại ấy nhưng không có kết quả. Cũng từ đó ngày nào ông cũng nhậu nhẹt. Say lúy túy rồi không chăm sóc muội nữa, từ đó nghĩa phụ đi ngả nào muội không hay biết.

Sau đó, muội quen với một mã sư trong Lạc Nhựt mã trường vừa có võ công lại vừa có thế lực và muội đã mê hoặc được hắn. Muội nói gì hắn cũng nghe theo. Muội bảo hắn giết tất cả những tên đã hiếp muội.

Vân Tranh cũng giận dữ:

- Mấy tên ấy đều bị giết sạch càng tốt !

Ôn Đại Đại mỉm cười kể tiếp:

- Nhưng đến khi muội gặp chủ nhân của Lạc Nhựt mã trường Tư Đồ Tiếu, muội hạ quyết tâm cầu cho được con cá bự này.

Muội tìm đủ cách để gần gũi hắn. Chờ đến khi hắn chú ý đến muội, dụ dỗ muội thế là muội vừa khóc lóc nói với hắn là muội không thể nào phản bội mã sư.

Sáng ngày mai, Tư Đồ Tiếu ra lệnh cho tên mã sư cùng đi giữ ngựa với hắn khi đi thì đủ hai người, nhưng khi về thì chỉ còn lại một mình Tư Đồ Tiếu.

Tư Đồ Tiếu cho muội biết tên mã sư ấy rơi xuống ngựa rồi bị ngựa dẫm chết. Trong lòng muội thì mừng thầm nhưng ngoài mặt muội giả bộ thương tiếc.

Trong nỗi đau buồn ấy, muội đã trở thành hầu thiếp với Tư Đồ Tiếu.

Muội tự nói với lòng mình, từ nay về sau không để mình nghèo khổ nữa. Muội dùng mọi thủ đoạn để chiếm cho được trái tim của Tư Đồ Tiếu. Muội đã có một ngôi nhà cao sang, áo quần đẹp đẽ cùng với những thứ vàng ngọc châu báu, từ một thiếu nữ nghèo khổ biến thành một mệnh phụ, từ chỗ bần dơ nay đã bay lên lầu cao. Cuối cùng muội đã thành công.

Khi Ôn Đại Đại ngưng kể thì Vân Tranh cũng không nói được một lời.

Gió lạnh thổi qua khe cửa. Cả hai ngồi yên lặng một hồi lâu. Trên gương mặt nhợt nhạt của Đại Đại thoáng nụ cười, nàng kể tiếp:

- Suốt trong thời gian ấy, muội đã có đủ tất cả. Nào là đọc sách, nào là học võ không bao giờ muội để mình rơi xuống mà phải bay cao hơn.

Chờ cho đến lúc nào mà muội tự thấy mình đã có đủ sức mạnh muội sẽ mở đầu sự nghiệp phục thù. Sẽ dụ hoặc nam nhân, đùa cợt với nam nhân xong thì giết họ.

Chẳng biết bao nhiêu nam nhân đã rơi vào lưới tình của muội và đã bị muội hủy hoại không một chút hối hận.

Bỗng nhiên Vân Tranh hét lớn:

- Đừng kể nữa.

- Sở dĩ kể cho chàng nghe chỉ để chàng biết muội là hạng người như thế nào, còn đối với nam nhân thì muội hiểu quá nhiều về họ. Còn như chàng, đâu phải là hạng người để muội yêu, muội cũng mong chàng lạnh nhạt và tuyệt vọng đối với muội.

Vân Tranh nắm chặt quyền:

- Chẳng những ta tuyệt vọng mà còn ... mà còn ...

- Chàng xem muội như một người nữ nhân dè dặt lại càng tốt.

Vân Tranh chợt đứng dậy nói:

- Đã biết như vậy, tại sao cô còn đến tìm ta ?

Đại Đại vẫn tỉnh táo cho biết:

- Hiện nay Tư Đồ Tiểu đã cấu kết với Thiết Trung Đường. Tư Đồ Tiểu hận đến xương tủy, hẳn không chịu tha muội. Muội chỉ có cách là giết hắn trước. Muội rất hận Thiết Trung Đường và càng muốn giết hắn.

Vân Tranh giận dữ:

- Cả hai tên ấy đều là những người mà ta muốn giết.

Đại Đại vừa cười duyên vừa khen:

- Đúng đấy !

Vân Tranh ngược đầu lên hỏi:

- Cô có nghĩ đến việc liên hiệp với Vân Tranh này để đối phó với bọn chúng.

- Quả như vậy, nhưng bằng vào sức mạnh của hai ta thì thật khó mà thắng họ, nhưng cũng có cơ hội để chúng ta thắng họ.

- Làm sao ta có thể hợp sức với cô nương ?

- Tại sao lại không bắt tay nhau được. Chàng lợi dụng mưu trí và tài ăn nói của muội, muội thì dựa vào sức mạnh và võ công của chàng. Nhưng chàng hãy nhớ cho chúng ta chỉ lợi dụng nhau mà thôi, chứ muội không có một mảy may tình cảm nào cả. Khi nào thành công thì đường ai nấy đi.

Vân Tranh suy nghĩ một hồi, chàng vẫn còn do dự chưa quyết.

Thấy thái độ Vân Tranh đang do dự. Đại Đại tấn công:

- Chàng còn do dự gì nữa, hay là chàng không dám ?

Nghe xong Vân Tranh liền nổi giận:

- Ta sợ ai ?

- Muội biết chàng sợ cái gì rồi ?

Vân Tranh nói tự tin:

- Chỉ cần giết Tư Đồ Tiếu. Sau đó bắt sống cái tên phản đồ Đại Kỳ môn để ta tận mắt nhìn hấn chịu cực hình của bản môn, giống ... giống như đại ca của ta. Ta chẳng biết sợ bất cứ ai và làm bất cứ việc gì.

Vân Tranh không thể nào quên hình ảnh của Vân Kiếm mà chàng đã chứng kiến năm ngựa phân thân, chính Thiết Trung Đường là người thực hiện thảm hình đó nên chàng hận Thiết Trung Đường đến xương tủy.

Đại Đại thấy Vân Tranh đã cắn câu, nài khen:

- Như vậy mới xứng một nam tử hán.
- Cô nương muốn ta phải làm gì ?
- Rồi cũng có cơ hội. Cơ hội đã đến, chỉ còn sợ thực hiện không thành mà thôi.

Thiết Trung Đường nghe đến đó chàng chợt mỉm cười.

Trước hết, Thiết Trung Đường khẳng định rằng những gì mà chàng đã đầu tư vào Ôn Đại Đại không hoang phí. Đó là tình tiết của Ôn Đại Đại đã xem Tư Đồ Tiếu như là một kẻ thù. Thứ đến, chàng cũng không tránh được cảm kích qua thái độ của Đại Đại đối với Vân Tranh. Một Vân Tranh xung động nhưng lại có Đại Đại ở bên cạnh khiến chàng cũng bớt lo.

Còn như tình cảm của Đại Đại đối với Vân Tranh thế nào, Thiết Trung Đường cũng không muốn nghĩ tới. Thiết Trung Đường vừa nháy xuống, chàng chợt thấy như có bóng người.

Thiết Trung Đường lo lắng. Sợ trong tình huống này bị tay chân của Tư Đồ Tiếu can thiệp vào. Chàng vội phi thân tới thì bóng người đó cũng chuyển mình. Thì ra là cậu bé què chân đồ đệ của Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Thiết Trung Đường nhíu mày suy nghĩ:

“Thằng tiểu quỷ này cũng là một người khó tin”

Chàng vội lùi ngay ra phía sau. Vừa ra khỏi bức tường của ngôi miếu cổ thì hấn cũng phóng theo, Thiết Trung Đường ngừng lại hỏi:

- Người tìm ta để làm gì ?

Cậu bé nhìn chàng một lát chợt thấy hấn vẫy tay một cái, Thiết Trung Đường vừa nghe như có một mùi gì thật lạ lùng, thế là chàng thấy đầu hoa mắt vàng ngả xuống bất tỉnh nhân sự.

Cậu bé què chân lẻ làng cỏi thất lưng trối chặt Thiết Trung Đường. Hấn nói vào tai Thiết Trung Đường :

- Nếu người mách với Ôn Đại Đại ta đến dòm ngó, cô ấy sẽ không thích ta nữa, ta phải tìm cách nào để người không dám nói ra.

Hắn không tài nào đoán ra lai lịch của Thiết Trung Đường như thế nào mà lại biết chuyện giữa hắn và Đại Đại nên hắn không dám ra tay mà chỉ vác thân hình mềm nhũn Thiết Trung Đường phi thân đi ngay.

Đây là vùng làng mạc, dọc theo cánh rừng là một cánh đồng bát ngát mênh mông.

Trên mình cậu bé què chân đang cõng Thiết Trung Đường, hắn không dám trở về gặp sư phụ, hắn đã có chủ ý nên hắn đi chậm lại. Hắn cứ tiếp tục đi một hồi lâu nhưng càng đi hắn càng nôn nóng. Hắn nhìn thấy dọc theo cánh đồng có một con đường nhỏ và có cả ba gian nhà lá. Bên trong chẳng những có ánh đèn mà còn nghe như tiếng xay bột. Hình như tại đây có bán sữa đậu nành.

Hắn tự nghĩ:

- Được rồi ! Trước hết mình hãy vào uống một ly sữa và ăn vài miếng đậu hủ rồi hãy tính toán.

Phía trước căn nhà lá có đặt vài ba cái bàn cũ kỹ, một ông lão tóc bạc phau, khoác trên mình một chiếc áo vải đang ngồi xay đậu.

Cậu bé hỏi lớn:

- Có cái gì điểm tâm không ?

Ông già hỏi:

- Có sữa đậu nành và đậu hủ, cần bao nhiêu ?

Cậu bé vừa cười vừa giục:

- Có thì hãy mang ra.

Hắn liệng Thiết Trung Đường xuống cố ý nói một mình:

- Đồ ăn trộm, chờ về nhà môn rồi sẽ đánh đòn.

Ông già nhướng đôi mắt lem nhem ngạc nhiên:

- Thì ra khách quan là một vị công sai.

Cậu bé què chân nói lia lịa:

- Đúng rồi, đúng rồi, ông đoán đúng đấy.

Ông già hướng vào bên trong gọi:

- Đại nương ? Có công đại nhân đến dùng sữa, đại nương hãy mang một bình ra.

Nghe bên trong có tiếng đáp rồi một thiếu phụ đầu quấn khăn xanh, bồng một em bé mới sinh cúi đầu chạy ra.

Nàng thiếu phụ châm sữa ra đưa cho cậu bé. Cậu bé thấy người thiếu phụ vừa bồng con lại vừa làm việc, hắn cũng có cảm tình nên đứng dậy làm giúp. Chợt hắn nhớ

ra là hấn đang đóng vai một “công sai” thì không nên khách khí nên hấn lại chằm chằm ngồi xuống.

Người thiếu phụ nghe nói người trước mặt là một vị “công sai” nên nàng không dám ngược mặt mà chỉ đứng trước mặt cậu bé lễ phép:

- Đại nhân có điều gì cần dặn ?

Cậu bé què chân giả bộ nghiêm giọng:

- Có đậu hủ thì mang ra hai miếng.

Thiếu phụ đến bên tai lão nhân nói mấy câu gì đó, chỉ nghe lão nhân nói lại:

- Đại nương của lão nói rằng quan nhân phải cực nhọc với công việc, đáng lẽ là phải chiêu đãi đặc biệt của nhà này khoản đãi đại nhân.

Cậu bé cười thầm:

- Không ngờ làm công sai lại được trọng vọng như thế này.

Lão nhân vội vàng mang mấy miếng đậu hủ ra rồi hỏi cậu bé :

- Quan nhân ăn đậu hủ như thế nào ?

Vừa hỏi lão nhân vừa nâng bình sữa đưa trước mặt cậu bé. Đậu nành mà lại được gia thêm hương vị, thì quả thật hấp dẫn.

Cậu bé què chân vừa cười vừa suy nghĩ:

“Họ sợ mình đến như vậy, thế thì khỏi trả tiền luôn.”

Thế là hấn bung lên ăn như rồng cuốn chẳng mấy chốc sạch trơn.

Ông già vội hỏi:

- Quan nhân thấy mùi vị như thế nào ?

- Ngon lắm, ngon lắm.

Lão nhân cho biết:

- Loại đậu hủ này cái gì cũng dùng được cả, nhưng chỉ có một điều chưa được tốt.

Cậu bé hỏi:

- Điều gì chưa tốt ?

Lão nhân nói chậm rãi:

- Người nào ăn nó vào đều phải chết.

Nghe vậy cậu bé què chân thất sắc, xô bàn đứng dậy nắm áo lão nhân nạt:

- Thì ra đây là hắc điểm ?

Ông già chỉ nhìn hấn cười mà không nói gì cả.

Cậu bé cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa, tay chân mềm nhũn. Lão nhân chỉ cần hất tay nhẹ một cái hấn đã ngã nhào. Rồi vừa vỗ tay vào nói:

- Ngã rồi, ngã rồi.

Ông ta ngoảnh mặt hỏi:

- Cô nương, cái thằng nhóc này là ai thế, vì sao cô nương lại hạ thuốc mê ?

Thiếu phụ nói:

- Thằng nhóc đó là ai, diệt nữ cũng không biết, nhưng người đang bị hấn trối thì diệt nữ biết, lão mau đưa cả hai người đến đây.

Dưới ánh đèn mờ, người thiếu phụ ăn mặc rất đơn giản, không hề son phấn, tuy nàng chỉ mặc chiếc áo vải thô, nhưng không xóa được nhan sắc mỹ miều và phong thái thanh nhã của nàng.

Dáng dấp của lão nhân lại rất lễ độ với người thiếu phụ, ông không dám nói gì thêm, lão nhân mang Thiết Trung Đường cùng với cậu bé vào trong nhà.

Tuy da mặt của ông đã nhăn, tuổi cũng xấp xỉ bảy mươi nhưng trông vẫn còn khỏe mạnh. Lão nhân vác cả hai người mà vẫn tỉnh bơ.

Căn phòng trong trưng bày rất đơn giản nhưng không thấy một hạt bụi.

Thiếu phụ vừa bồng con vừa đi theo lão nhân vào căn phòng bên trong rồi nàng chỉ Thiết Trung Đường nói với lão nhân:

- Lão nhìn thử xem, người này hình như đã bị điểm vào huyết đạo hay là bị thuốc mê.

Lão nhân nhận xét:

- Vị tướng công này tay chân mềm như bún xem ra chắc là bị thuốc mê.

Thiếu phụ vội đặt con vào nôi, nàng đi lấy một thau nước lã đến dội vào đầu Thiết Trung Đường. Ai ngờ Thiết Trung Đường quá mê man, thiếu phụ dội cả thau nước nhưng chàng vẫn không tỉnh.

Lão nhân nhíu mày:

- Thuốc mê quá lợi hại !

- Người này lúc nào cũng cẩn thận, võ công lại cao cường, không ngờ lại rơi vào tay thằng bé ?

Lão nhân hỏi:

- Vị tướng công ấy là ai, tại sao nương nương lại quan tâm đến vậy ?

- Chàng ta chính là Thiết Trung Đường, môn hạ của Đại Kỳ môn.

Vừa nghe xong, ông giả biến sắc nói:

- Chàng ta ... Phải chăng chàng ta và nhị cô nương ...

Thiếu phụ vội dùng tay ra dấu:

- Im miệng, lại có người đến.

Thiếu phụ vừa nói hết thì bước chân như đã đến gần. Nghe tiếng người nói:

- A di đà phật, kẻ Tư Đồ Tiểu hành này cung thí chủ bố thí.

Thiếu phụ vội vã dặn ông già:

- Lão ở đây, để diệt nữ ra xem thử.

Trong bóng đêm, thấy một người đội nón lá, chân đi hài cỏ hai tay chấp vào nhau đứng bên tảng đá mài.

Hình như ông ta từ xa lại, trên mình còn bám đầy bụi cúi đầu nói:

- Xin nữ đàn việt hãy bố thí cho kẻ Tư Đồ Tiểu hành.

Thiếu phụ vội vàng mang một bình sữa, mấy miếng đậu hủ đưa cho nhà sư:

- Xin đại sư hãy dùng tạm!

Vị tu sĩ vừa cười vừa tán dương:

- Thiện tâm của nữ đàn việt ắt sẽ được bồ tát gia hộ.

- Xin cảm ơn lời nói tốt đẹp của đại sư. Xin đại sư hãy dùng.

Vị tu sĩ từ từ ngồi xuống rồi nói tiếp:

- Thế nào bồ tát cũng gia hộ cho nữ đàn việt buôn may bán đắt, mãi mãi không bị ai phát hiện hành tung.

Vừa nghe xong, thiếu phụ biến sắc:

- Đại sư nói gì ? Ta thực sự không hiểu.

Vị tu sĩ nói chậm rãi:

- Linh cô nương ! Cô nương quả chưa hiểu à ?

Toàn thân thiếu phụ như bị chấn động, mặt nàng cũng biến sắc như gượng cười :

- Ai là Linh cô nương, có lẽ đại sư đã nhầm người rồi.

Đạo sĩ vừa cười vừa nói:

- Linh Thanh Sương, kể từ khi Linh cô nương bỏ nhà đi, không một ai tìm ra cô nương, ai cũng nghĩ rằng cô nương đang ẩn mình ở chốn thâm sơn cùng cốc, không ai nghĩ rằng một thiên kim tiểu thư như cô nương lại đang buôn bán ở chỗ này.

Đạo sĩ từ từ lấy chiếc nón xuống, lộ ra cặp lông mày rậm, đôi mắt sáng quắc và chiếc mũi chim ưng, tuy dưới cằm đã có râu, nhưng tuổi thì còn trẻ. Trông đạo sĩ bây giờ như một trang anh tuấn.

Thiếu phụ Linh Thanh Sương vừa liếc nhìn đã vội vàng lùi hai bước. Hành cước đạo nhân mỉm cười :

- Linh cô nương còn nhớ tiểu đệ không ?

Nghe đạo sĩ hỏi nhẹ nhàng, Linh Thanh Sương mới nở nụ cười :

- Là Trầm đại đệ ? Làm sao tỷ không nhớ !

Linh Thanh Sương đang cười cười nói nói bỗng nhiên nàng vung mười ngón tay như mười ngọn kiếm quét vào hai mắt và yết hầu của đạo sĩ, một chân nàng đá vào huyệt đan điền với chiêu thức nhanh nhẹn, khoảng cách thì quá gần, chỉ cần mười ngón tay chạm trúng vào người đạo sĩ là cũng đủ mất mạng.

Nào ngờ hành cước tăng nhân như đã phòng bị, hấn cười khanh khách:

- May mà tiểu đệ biết rõ trong tiếng cười của cô nương ẩn tàng đao bén, nếu không thì tiểu đệ đã bỏ mạng rồi.

Vừa nói xong, hấn phi thân bỏ chạy.

Linh Thanh Sương cười nhạt:

- Phen này thì người phải chết !

Như bóng theo hình, Linh Thanh Sương múa song chưởng như tuyết rụng hoa rơi đuổi theo đạo sĩ.

Đạo sĩ chống trả được mấy chiêu.

Hấn nói lớn:

- Xin cô nương dừng tay, lần này tiểu đệ đến đây không hề có ác ý.

Đồng thời hấn dùng thế “tử nhân đề” nhảy xa hơn vài trượng.

- Nếu không có ác ý tại sao lại cải trang, có lý nào cô nương của người lại để cho người về báo cáo ?

- Linh cô nương, xin cô nương hiểu cho, hiện giờ hoàn cảnh của tiểu đệ cũng giống như cô nương, tiểu đệ phải trốn chui trốn nhủi nên phải cải trang như thế này.

Linh Thanh Sương vẫn nghi ngờ:

- Trầm Phủ Bạch, làm sao ta có thể tin vào lời nói của người được ?

Hành cước tăng nhân nói như năng nỉ:

- Nếu Linh lão tiền bối gặp cô nương, bất quá lão tiền bối cũng chỉ buộc cô nương trở về mà thôi. Ngược lại Linh lão tiền bối bắt gặp tiểu đệ thì tiểu đệ chỉ có chết !

Linh Thanh Sương thắc mắc:

- Hắc Tinh Thiên chỉ có người là đệ tử duy nhất làm sao mà giết người ?

- Tiểu đệ đã phản lại sư phụ !

Hành cước tăng nhân chính là chàng thiếu niên đã cùng với Hắc Tinh Thiên vào thạch động. Trong thời khắc nguy cấp, hắn đã phản bội Hắc Tinh Thiên.

Khi hắn nghe Hắc Tinh Thiên không chết trong kho tàng thạch động, hắn biết rằng Hắc Tinh Thiên sẽ không buông tha hắn, nên hắn không dám ra mặt giang hồ. Hắn chỉ còn cách cải trang một nhà sư, nay trốn chỗ này, mai chui chỗ khác. Nào ngờ hôm nay lại gặp Linh Thanh Sương. Trong lòng hắn vốn có mưu đồ, lần này là cơ hội tốt đối với hắn. Để cho Linh Thanh Sương có cảm tình, hắn kể lại rõ ràng quá khứ của hắn. Kể đến ngang đây hắn thở dài nói tiếp:

- Vì gia sư không tha tiểu đệ nên tiểu đệ đành phải cải dạng.

- Dù người có nói trời gì đi nữa cũng khó mà tin người.

Dù sao Linh Thanh Sương cũng là một nữ nhân, nghe hắn kể lẽ cũng đáng thương, ngoài miệng Linh Thanh Sương nói như vậy nhưng trong lòng nàng lại khác.

Bỗng nhiên Trầm Phủ Bạch quì xuống:

- Nếu tại hạ nói dối thì xin trời chu đất diệt.

Thanh Sương nói lạnh lùng:

- Thề thốt có tác dụng gì đâu ?

Trầm Phủ Bạch cười đau khổ:

- Tiểu đệ đã phản bội sư môn trốn tránh giang hồ, bây giờ cô nương vẫn còn nghi ngờ, tiểu đệ chỉ còn chết trước mặt cô nương để cô nương khỏi suy nghĩ.

Linh Thanh Sương cười nhạt một tiếng rồi ngửa mặt nhìn trời.

Trầm Phủ Bạch nói như trăn trối:

- Tiểu đệ chỉ cần rửa sạch nỗi oan uổng dù có chết cũng không ngại gì. Chỉ mong cô nương chứng thật lời của tiểu đệ, rưới một tách rượu lên mộ phần của tiểu đệ là quá đủ rồi.

- Người muốn chết thì cứ chết, chẳng có ai khuyên can người đâu.

Nghe thế, Trầm Phủ Bạch thở dài một tiếng, hắn lẹ làng rút cây dao trủy thủ ở trong tay áo tự đâm vào yết hầu.

Hình như hắn đã thấy rõ bụng dạ của Linh Thanh Sương vốn là một người nhân hậu, thế nào nàng cũng không thể cho hắn tự vẫn trước mắt nên hắn đâm rất mạnh.

Quả đúng như Trầm Phủ Bạch dự đoán, vừa thấy hắn rút trủy thủ, Linh Thanh Sương liền nhảy tới đá vào tay cầm dao của Trầm Phủ Bạch, cây dao rơi xuống đất. Do cây trủy thủ quá bén nên cổ Trầm Phủ Bạch bị rách một đường. Máu tươi chảy xuống chiếc áo màu lam. Trầm Phủ Bạch than thở:

- Tiểu đệ đã không thủ tín với cô nương thì hãy để cho tiểu đệ chết cho rồi.

Linh Thanh Sương vẫn lo lắng hẳn sẽ tự vẫn nữa. Nàng nhảy đến đá cây dao vắng xa rồi nói nhỏ nhẹ:

- Thôi ta tin rồi đấy !

Trầm Phủ Bạch mừng rỡ hỏi:

- Thực không cô nương ?

- Người đừng lo gì vết thương ? Hãy theo ta vào bên trong rồi ta băng bó cho.

- Tiểu đệ tự nguyện lấy cái chết để biện mình cho lòng dạ tiểu đệ, chỉ cần cô nương tin tiểu đệ là đủ rồi, dù có chết cũng không hề chi, hà huống vết thương như vậy.

Nghe xong, Linh Thanh Sương nguyền dài một cái, rõ ràng là nàng rất cảm động.

Nên biết trước rằng trước kia Trầm Phủ Bạch vốn ngằm yêu thương Linh Thanh Sương nên mỗi khi gặp nàng hăng đều nói cười vui vẻ lễ độ. Trong những năm vừa qua Linh Thanh Sương phải lưu lạc sống trong hoàn cảnh cô đơn buồn bã, trong lúc này được gặp Trầm Phủ Bạch chẳng khác nào gặp được người thân, cộng thêm vào đó thực tiễn hoàn cảnh của Trầm Phủ Bạch khiến nàng dễ tin vào lời nói của hắn.

Trầm Phủ Bạch đi theo Linh Thanh Sương, trong lòng mừng thầm:

“Nàng cô đơn như thế này, lại đang mang cái tâm lý “đồng bệnh tương lân”, chỉ cần mình tế nhị, công phu một chút, còn lo gì nàng không lao vào lòng mình.”

Hắn vừa nhìn quanh thì bắt gặp hai luồng nhãn quang sắc bén nhìn hắn chằm chập, với đôi nhãn thần lão luyện đầy kinh nghiệm, đôi mắt ấy cho Trầm Phủ Bạch biết rằng lão chưa tin lời hắn.

Trầm Phủ Bạch nhận ra lão nhân này chính là lão Linh Toàn Phúc quản gia cho Hàn Phong Bảo trước kia, hắn liền cười hỏi:

- Lão quản gia còn nhớ tại hạ không ?

Linh Toàn Phúc gật đầu, hai mắt nhìn Linh Thanh Sương, hình như lão đang lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Linh Thanh Sương nhanh nhẩu:

- Ngày mà ta bỏ Hàn Phong Bảo ra đi, bị Phúc gia phát giác, Phúc gia đã không ngăn cản mà lại còn bằng lòng đi theo ta.

Linh Thanh Sương thở dài rồi nói tiếp:

- Trải qua bao ngày tháng nếu không có Phúc gia chỉ sợ rằng ta đã không sống nổi đến hôm nay.

Linh Thanh Sương nhớ lại nỗi sợ hãi khi nàng bỏ trốn, sự đấu tranh để sinh tồn, nỗi tiếc thương đối với người chồng đã chết, cho đến nỗi khổ đau về sự sinh nở của nàng làm sao mà nói hết, thế là Thanh Sương không giữ nổi hai hàng nước mắt tuông trào.

Cũng trong lúc ấy Trầm Phủ Bạch chú ý đến Thiết Trung Đường và cậu bé què chân đang nằm mê man, hần tò mò hỏi:

- Hai người nào vậy ?

- Một người là Thiết Trung Đường của Đại Kỳ môn, một người là ...

Bỗng nhiên nghe Linh Toàn Phúc tăng hắng một tiếng, rõ ràng là lão ngăn cản không cho Linh Thanh Sương nói thêm.

Nàng gượng cười nói:

- Từ nay về sau Phủ Bạch là người một nhà, bất cứ việc gì cũng không giấu làm chi.

Linh Toàn Phúc nhú mày:

- Nhưng ...

Linh Thanh Sương nghiêm giọng:

- Thôi đừng nói nữa !

Nghe vậy, Linh Toàn Phúc chỉ còn biết cúi đầu nghe theo, lão từ từ bước ra.

Đôi mắt sắc bén đầy kinh nghiệm của lão hình như đã thấy rõ bụng dạ của Trầm Phủ Bạch nhưng không biết lấy gì để chứng minh mà thôi.

Lão đến bên chiếc nôi cúi xuống nhìn đứa bé.

Trầm Phủ Bạch cảm thấy khó chịu vì thái độ của Linh Toàn Phúc. Hắn gượng cười nói:

- Ý kiến của Phúc gia cũng ...

Linh Thanh Sương thở dài:

- Cũng không thể nào kết nghi ngờ tất cả mọi người đang sống trên cuộc đời này.

Câu nói ấy, tuy Linh Thanh Sương nói với Trầm Phủ Bạch, nhưng kỳ thật nàng muốn nói cho Linh Toàn Phúc nghe nhưng Linh Toàn Phúc lại không hiểu ý.

Nàng nhìn theo dáng dấp già nua của lão Phúc, trong lòng nàng không tránh khỏi lòng thương kính. Nàng nói nhỏ nhẹ :

- Phúc gia, hôm nay chúng ta chẳng cần làm ăn gì nữa nghe ?

Linh Toàn Phúc chỉ im lặng cúi đầu.

Trầm Phủ Bạch gượng cười nói:

- Cô nương đã ẩn mình ở đây mà còn buôn bán làm ăn thì chẳng còn ai đoán ra nổi.

- Đó là chủ ý của Phúc gia.

Chợt thấy Trầm Phủ Bạch tuy đang nói với Linh Thanh Sương nhưng mắt hấn lại chú ý đến Thiết Trung Đường, nàng liền hỏi hấn.

- Người nhìn gì vậy, hay là người cũng biết người đó ?

Thực ra khi ấy, Trầm Phủ Bạch phát hiện trong tay áo của Thiết Trung Đường có một mảnh lụa dơ na ná như lá huyết kỳ mà hấn đã nhìn thấy khi ở trong kho tàng bảo vật. Lá huyết kỳ ấy vốn Thiết Trung Đường trao cho Vân Tranh nhưng bị Vân Tranh cự tuyệt nên chàng lại giấu vào tay áo, bây giờ bị một kẻ lòng dạ khó lường như Phủ Bạch phát hiện.

Trầm Phủ Bạch giật nảy tự nghĩ:

- Tên họ Thiết này có lá huyết kỳ chắc chắn hấn cũng có bảo vật.

Hấn giả bộ vô ý cúi xuống nhìn chằm chập một hồi dưới ánh sáng hỏa hoàng của ngọn đèn, hấn đoán chắc mảnh lụa đỏ này chính là huyết kỳ của Đại Kỳ môn.

Cũng trong lúc ấy Thiết Trung Đường mở mắt, chàng chưa nhớ kịp tất cả mọi việc đã diễn ra nhưng chàng nhớ ra khuôn mặt của người đang đứng trước mắt chàng hình như là ... hình như là ...

Thiết Trung Đường chợt nhớ ra khuôn mặt ấy chính là chàng thiếu niên phản sư ở trong hang núi.

- Thì ra là người !

Cũng trong lúc ấy, Trầm Phủ Bạch cũng quyết định không để cho Thiết Trung Đường kịp nói ra câu chuyện rất quan trọng của hấn. Hấn cũng hạ quyết tâm chiếm cho kỳ được báu vật mà Thiết Trung Đường đã lấy ở kho tàng.

Của cải đã che mờ lương tri của hấn. Hấn không cần nghĩ đến nhan sắc của Linh Thanh Sương. Chỉ trong chớp mắt hấn tung tay trái điểm vào huyết ở hông phải của Trung Đường, tay phải hấn múa cây đao trủy thủ, thì ra lần đao hấn phóng lại trúng vào ngực của Linh Thanh Sương.

Nàng hét lên một tiếng, dùng hai tay áp vào vết thương rồi gọi:

- Phúc gia ...

Linh Thanh Sương cố hết sức lùi gần chiếc nôi, tình mẫu tử thiêng liêng, tuy nàng đang bị thương nặng nhưng không quên nghĩ tới sự an toàn cho đứa con của nàng. Tiếng hét của Linh Thanh Sương khiến đứa bé ré lên khóc.

Gương mặt của Trầm Phủ Bạch đầy sát khí. Hắn di chuyển từng bước hận thù tiến gần đến chiếc nôi.

Vì quá vội vàng, cây đèn lồng trong tay Linh Toàn Phúc và vào cửa, đầu loáng vào đôi mắt, lão đành liệng cây đèn phóng vào Trầm Phủ Bạch.

Thấy tình thế nguy cấp, Trầm Phủ Bạch vừa lách mình vừa dùng thế “Phụng hoàng xòe cánh” tay trái hắn xô Linh Thanh Sương ngã nhào, chưởng phải của hắn đẩy lùi lão Phúc.

Linh Toàn Phúc chập choạng lùi lại phía sau, mái tóc trắng phau của lão tung bay, lão hét lớn:

- Tên tặc tử, cô nương ta đối đãi rất tốt với ngươi, tại sao ngươi lại nhẫn tâm hạ thủ ?

Trầm Phủ Bạch cười nham nhở:

- Không tiểu nhân bất thành quân tử, không ác độc bất thành trượng phu. Lão thất phu, hôm nay ta dạy cho ngươi biết thủ đoạn của Trầm đại trượng phu này.

Với nụ cười nham nhở, hắn tiến gần Linh Toàn Phúc.

Linh Toàn Phúc ngửa mặt nhìn trời cười như điên như cuồng:

- Hãy lùi mau, lão phu không muốn ngươi động thủ.

Mái tóc bạc của lão rối bời, hai mắt lão rỉ máu. Bằng vào thái độ trung thành nghĩa khí của lão như tỏa ra sức mạnh ghê gớm khiến Trầm Phủ Bạch không dám bước tới.

Linh Toàn Phúc hét thê thảm:

- Cô nương ! Lão không còn đủ sức để bảo vệ cô nương, chợt nghe một tiếng “bình”, lão Phúc đã lao vào vách, máu tung ra đầm đìa. Tấm thân già nua không còn chỗ tựa ngã xuống một góc tường.

Thấy vậy, Linh Thanh Sương cố gắng đứng dậy, máu trên ngực nàng, máu tung xối xả. Cây đao trủy thủ cắm ngập tới cán, nàng cố lấy hết sức gọi:

- Phúc gia ... con ... con ...

Tiếng khóc của con nàng lại càng lớn hơn.

Trầm Phủ Bạch cười nham hiểm:

- Con nào.. hay là giọt máu của tên họ Vân ?

Hắn chợt phóng tới chiếc nôi:

- Được rồi, để đại gia cho ngươi xuống cửu tuyền mà sống với phụ thân mày.

Năm ngón tay của hắn như năm cái móc sắc nhăm vào đứa trẻ nằm trong nôi mà hạ xuống.

Một tiếng thét thất thanh. Linh Thanh Sương liều mạng lao tới, nàng lấy cái thân hình đầy máu để bảo vệ đứa con của nàng.

Dưới ánh sáng hôn hoàng của ngọn đèn, nét mặt của Linh Thanh Sương trắng bệch. Nhưng đôi mắt nàng như tóe lửa uất hận nói:

- Người mà động đến con ta, dẫu ta có thành quỷ cũng không tha người !

Dẫu cho lòng dạ của Trầm Phủ Bạch độc ác đến nhường nào, trước tình cảnh ấy hắn cũng phát sợ.

Linh Thanh Sương vừa khóc vừa như năn nỉ Trầm Phủ Bạch :

- Ta với người không oán không thù, người giết ta thôi cũng được rồi, ta xin người hãy tha cho đứa trẻ mồ côi này.

Tiếng khóc của Linh Thanh Sương như ai như oán, khiến người nghe cũng đứt từng khúc ruột.

Trầm Phủ Bạch nhìn lên trời cười như điên cuồng:

- Tha cho hắn, ha ha ... nhỏ cổ phải nhỏ cho tận gốc để sau này khỏi mang họa, đó là lời dạy của phụ thân người nói với ta, nào ngờ hôm nay ứng vào cái thân của người.

Nào ngờ tiếng cười của hắn chưa dứt, Linh Thanh Sương đã nhảy tới. Nàng rút cây dao trủy thủ trước ngực, một vòi máu tươi bắn vào mặt Trầm Phủ Bạch. Hai mắt hắn bị máu thấm xốn xang không chịu nổi. Hắn phải lấy tay dụi mắt thì Linh Thanh Sương cũng vừa đâm vào hắn.

Chỉ trong chớp mắt ấy, Trầm Phủ Bạch không ngờ tới vết thương của Linh Thanh Sương trầm trọng như vậy còn có thể liều mạng ra đòn chí tử khiến hắn phải ngã nhào.

Tuy lưỡi dao chưa thấu tim nhưng cũng làm cho hắn đau đớn vô cùng. Chính Linh Thanh Sương cũng không biết sức mạnh của nàng do đâu mà có được như thế. Cho hay tình mẫu tử biến thành can đảm, bi phần biến thành sức mạnh. Nàng đâm trúng Trầm Phủ Bạch, tay trái nàng phóng chưởng vào yếu huyệt hắn. Thấy nguy cấp Trầm Phủ Bạch dùng sức mạnh hai cánh tay của hắn đẩy Thanh Sương lơ lửng giữa không trung. Phần hắn cũng cố lấy hết sức mạnh còn lại phóng tới.

Vì vết thương quá nặng, sức lực cũng không còn nên Linh Thanh Sương nằm mê mang. Trong khi ấy, Thiết Trung Đường tuy đã bị điểm huyết đạo nhưng trí óc của chàng vẫn tỉnh táo. Chàng chứng kiến màn thảm kịch không thể làm gì được trong lòng chàng đầy bi ai, phẫn nộ.

Cũng lúc ấy, ngọn đèn lồng mà Linh Toàn Phúc liệng lúc nãy, bây giờ lại cháy sáng bắt lửa vào ghế vào bàn, cuối cùng toàn bộ căn nhà lá đều bốc cháy.

Đứa trẻ nằm trong nôi cũng ngừng bật tiếng khóc vì chẳng còn sức lực...

Lòng dạ của Thiết Trung Đường đau như dao cắt, chàng biết rằng đứa bé ấy là giọt máu của nhà họ Vân, số phận của đứa bé thật là bi thảm. Khi chưa chào đời đã đưa đến nhiều sóng gió. Phụ thân bị chết thê thảm, mẫu thân thì giang hồ phiêu bạt. Sau khi chào đời lại gặp phải cảnh ngộ vô cùng tàn khốc.

Thấy tình cảnh xảy ra trước mắt, Thiết Trung Đường cũng không giữ nổi hai giọt nước mắt long lanh trong khóe mắt, trong lòng chàng vô cùng bi phần. Chàng nhìn thấy ngọn lửa mỗi lúc mỗi cao, tất cả những người sống trong ngôi nhà này đều nằm gọn trong ngọn lửa bỏng.

Chàng mong sao Linh Thanh Sương tỉnh lại mới có thể cứu được giọt máu nhà họ Vân. Thậm chí, chàng cũng hi vọng cho cậu bé què chân tỉnh lại. Cuối cùng niềm hi vọng của chàng như bọt nước tan biến.

Người tỉnh lại trước tiên chính là Trầm Phủ Bạch. Hắn mở hai mắt nhìn ngơ ngác ngọn lửa như đã kề một bên hấn.

Hắn thất kinh chồm người dậy. Trước cảnh kinh hoàng như thế, hắn không còn thời gian nghĩ đến chuyện khác, chỉ có một điều mà hắn chẳng quên được đó là kho tàng vĩ đại. Bất cứ người nào có được một kho tàng như thế đều thay đổi hoàn toàn số phận của một đời người.

Tiếng khóc của đứa bé như đã hết hơi, ngọn lửa bùng bùng cháy. Trầm Phủ Bạch bỗng Thiết Trung Đường phóng mình ra khỏi ngọn lửa.

--- o0o ---

Hồi 10

Nước Lặng Lờ Thuyền Ngát Hương

Trời tảng sáng, bốn bề cảnh vật yên ắng, từng cơn gió lạnh hiu hắt thổi về. Ngọn lửa bập bùng cháy, soi tỏ mọi vật chung quanh, khiến cảnh trí nơi đây càng thêm ảm đạm.

Trầm Phủ Bạch vội vã mang Thiết Trung Đường tung mình chạy, trước khi trời sáng hắt vào một cổ miếu ở trong cánh rừng hoang mà Vân Tranh và Ôn Đại Đại vừa rời khỏi.

Như trời xanh đã an bài, Thiết Trung Đường phải chịu số phận hết sức tàn khốc. Giá như Vân Tranh và Ôn Đại Đại chậm thêm một bước thì số phận của chàng chắc chắn sẽ được đổi khác.

Trong giây phút này, ngôi miếu cổ hoàn toàn vắng vẻ và lạnh lẽo.

Trầm Phủ Bạch rút cây đao trủy thủ trước ngực, băng bó vết thương, hắt liệng chiếc áo tu sĩ vấy đầy máu. Rồi khoác chiếc áo đạo sĩ màu lam sẫm.

Do vì trốn tránh tai mắt của Hắc Tinh Thiên nên lúc nào trong bao hành lý của hắn cũng có đầy đủ đồ cải trang. Hôm nay hắn cải trang một đạo sĩ. Kế đó là hắn điểm tất cả huyết ở tứ chi, chỉ để cho miệng chàng nói được, tâm trí vẫn sáng suốt nhưng toàn bộ tay chân thì không thể cử động.

Thiết Trung Đường nhìn hắn rồi từ từ hỏi:

- Bàn tay của người vấy đầy máu, chẳng qua người muốn ta nói ra nơi cất giấu bảo vật phải không ?

Trầm Phủ Bạch khen:

- Người rất thông minh !
- Thế thì người đừng bao giờ hi vọng sẽ được nghe.
- Người dám nói không biết nơi giấu kho tàng ?
- Dĩ nhiên là ta biết nhưng không bao giờ nói ra.

Trên gương mặt của Trầm Phủ Bạch thoáng nụ cười nham hiểm:

- Người không sợ chết à ?
- Người không dám giết ta.

Trầm Phủ Bạch cười như điên cuồng:

- Tại sao ta lại không dám giết người ?

- Nếu ta còn sống trên cuộc đời này thì người mới còn hi vọng một lúc nào đó ta sẽ chỉ cho người nơi cất giấu báu vật. Nếu người giết ta thì mãi mãi người không thể nào biết kho tàng ở chốn nào.

Chàng nói xong, không hề biểu lộ nét sợ hãi. Thái độ này như đã nhiếp phục được Trầm Phủ Bạch, bởi hấn cứng họng không nói được một lời.

Thiết Trung Đường tỏ ra vẫn tỉnh bơ nói:

- Tự nhiên là người sẽ sử dụng cực hình buộc ta chỉ kho tàng, nhưng ta hứa là không nói ra một chữ, chỉ cần ta còn sống trên cuộc đời, cuối cùng cũng có một ngày ta thoát ra khỏi tay người, đến lúc ấy ta sẽ dùng cực hình tra tấn người nặng hơn mười lần. Nếu người không tin thì cứ thử xem sao.

Thái độ của Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh không một chút sợ hãi. Câu nói của chàng khiến Trầm Phủ Bạch vừa tin lại vừa khiếp sợ.

Hắn cười như điên cuồng:

- Những điều người nói không thể đánh gục được ta đâu ? Ta sẽ thử xem người làm thế nào thoát được tay ta.

- Nếu người không sợ thì tại sao người lại lấy tiếng cười để che giấu nỗi sợ hãi ở trong lòng người ?

Trầm Phủ Bạch trở tay đánh một chưởng vào mặt Thiết Trung Đường rồi lại vung tay đánh thêm một chưởng nữa, hắn cười chết nhạo:

- Ta đánh người đấy, người làm gì ta ?

Thiết Trung Đường nằm yên chịu đựng:

- Người đánh ta càng mạnh có nghĩa là người biểu lộ nỗi lo sợ của người càng nhiều.

Trầm Phủ Bạch phóng cước đá khiến Trung Đường bay xa đến ba thước rồi hắn chộp vào vai chàng nói:

- Thiết Trung Đường, ta cho người biết bất luận thế nào ta cũng phải bức người nói ra chỗ cất giấu kho tàng. Dù việc xảy ra như thế nào đi nữa cũng không hề ngăn cản được ta. Trước khi mặt trời lặn chiều nay, nếu người vẫn không chịu nói, ta sẽ chặt cánh tay của người để xem thử người mạnh hay ta mạnh.

Nghe xong, Thiết Trung Đường cười nhạt, chàng nhắm mắt không nói nữa.

Bỗng nhiên Trầm Phủ Bạch đứng dậy vác Trung Đường lên vai, lợi dụng sương mù đang buông phủ hắn rời khỏi ngôi miếu cổ đi về hướng khác.

Hắn đi một chặng đường nghe có tiếng nước chảy, thì ra đã đến bờ phía nam sông Hoàng Hà.

Dọc bờ sông, sương mù dày đặc, quện chặt hàng phi lao rì rào, ngã theo chiều gió. Hình như Trầm Phủ Bạch đang muốn tìm thuyền qua sông. Hấn dừng lại bên bờ sông lên tiếng gọi dò. Tiếng gọi của hấn thật lớn, nhưng tiếng gọi ấy hầu như không xuyên qua được màn sương mù dày đặc đang phủ lên dòng sông.

Hấn đứng thật lâu mới nghe có tiếng chèo khua nước, từ trong lớp sương mù xuất hiện một chiếc thuyền.

Trầm Phủ Bạch vội hỏi:

- Chủ thuyền có bằng lòng đưa chúng tôi qua đến Mạnh thành không ?

Ngư ông ngồi trước mũi thuyền đáp:

- Được !

Sau tiếng trả lời của ngư ông thì thuyền đã cập bờ.

Trầm Phủ Bạch nhẹ nhàng nhảy lên mũi thuyền, hấn vội vàng liệng Thiết Trung Đường xuống lòng thuyền rồi nói với ngư ông:

- Bằng hữu của tại hạ đang bệnh nặng, xin thuyền gia chèo nhanh có được không ?

Thuyền gia chợt cười :

- Nhanh, rất nhanh.

Tiếng cười thật trong trẻo, giọng nói rất dịu dàng, tựa hồ như tiếng nói của người thiếu nữ.

Trầm Phủ Bạch hơi biến sắc hỏi:

- Thuyền gia là nữ nhân ?

Thuyền gia hỏi ngược:

- Sao, nữ nhân không chèo thuyền được à ?

Vừa quay mặt, chỉ một mái chèo đẩy nước, chiếc thuyền đã ra giữ dòng sông.

Sông Hoàng Hà nước chảy rất mạnh, con thuyền nhỏ như thế không thể nào phản ứng.

Trầm Phủ Bạch đứng trên thuyền nhìn dòng nước chảy xiết, sóng mạnh va vào mạn thuyền, hấn có cảm tưởng như đang đứng trong mây, tiếng sấm nổ ở dưới chân, hơi lạnh như ở trên mặt hấn.

Hấn thắc mắc hỏi một lần nữa:

- Thuyền này có qua bến Mạnh thành không ?

Người chèo thuyền đáp:

- Không tới !

Trầm Phủ Bạch biến sắc:

- Không tới Mạnh thành, tại sao lại bằng lòng để chúng tôi lên thuyền ?

Người chèo thuyền cười khanh khách:

- Người tự lên chứ ai mời người lên!

Trầm Phủ Bạch nạt:

- Mau trở về bờ !

Người chèo thuyền cười trong trẻo rồi từ từ quay đầu lại nói dịu dàng:

- Thuyền này tuy không đến bến Mạnh thành nhưng lại có thuyền khác mà.

Qua chiếc nón nghiêng nghiêng, Trầm Phủ Bạch phát hiện người chèo thuyền có đôi mắt trong xanh, hai làn môi mọng đỏ, nụ cười tươi như hoa, thấp thoáng sau ánh sương mù trông thật đẹp.

Trầm Phủ Bạch vốn sinh ra ở phương Bắc, nên không quen sóng nước. Trông dáng dấp của hắn như đang bị say sóng. Tuy hắn nghi ngờ người chèo thuyền là một nữ nhân, nhưng hắn không có tâm vọng động mà chỉ hỏi:

- Chiếc thuyền đưa chúng tôi đến Mạnh thành đang đậu ở chỗ nào ?

Tay trái người chèo thuyền vẫy mái chèo, tay phải chỉ trước mặt:

- Đằng kia kìa !

Từ trong màn sương mù, xuất hiện một chiếc thuyền buồm, ánh đèn trên thuyền pha lẫn với màn sương biến thành màu vàng nhạt. Người chèo thuyền gọi:

- Tam thư ! Khách qua sông đã đến rồi !

- Hãy đưa qua đây !

Tiếng nói dịu dàng, trong trẻo trên chiếc thuyền lớn vọng lại.

Trầm Phủ Bạch lại càng nghi ngờ hơn, nhưng hắn không dám nói một lời nào. Hắn cúi mình bồng Thiệt Trung Đường.

Người chèo thuyền nói với người ở thuyền bên kia :

- Hôm nay sương mù nhiều quá, tam thư hãy phóng dây thừng qua cho em.

Bên kia thuyền phóng qua không phải là sợi dây thừng mà là một chiếc thang dây.

Người chèo thuyền hỏi:

- Khách quan, có bò qua được không ?

- Xin đừng lo !

Trầm Phủ Bạch chỉ cần điểm nhẹ mười ngón chân xuống lòng thuyền, hắn đã bay qua thuyền bên kia được ngay. Hắn có ý phô trương võ công của hắn cho chủ thuyền kính sợ không dám đụng tới hắn.

Quả nhiên có tiếng dịu dàng trong trẻo ở mũi thuyền bên kia khen:

- Công phu tuyệt vời !

Một cô gái ở thuyền bên kia với dáng dấp mong manh yếu điệu đang nở nụ cười hàm tiếu nhìn Trầm Phủ Bạch. Hắn càng nhìn càng thấy cô nàng đẹp hơn.

Tất cả những thứ trần thiết trong chiếc thuyền buồm đều là những thứ sang trọng. Ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn lồng soi tỏ những chiếc ghế nệm được bọc bằng gấm quý Giang Tô, còn bình hoa bằng ngọc trông chẳng khác nào một sảnh đường trên mặt nước.

Thiếu nữ hình như đã thấu rõ lòng dạ của Trầm Phủ Bạch, nàng không để hắn có thì giờ đặt câu hỏi mà nói ngay:

- Khách quan cần nghỉ ngơi ở đây, ta sẽ mang trà đến.

Chưa kịp dứt lời, cô gái đã phóng mình ra phía sau khoang thuyền.

Trầm Phủ Bạch quan sát một hồi hắn có cảm tưởng như bị sa vào một sào huyết thần bí, chỗ nào trên chiếc thuyền này cũng nguy hiểm cả.

Người con gái trên thuyền nói năng thì dịu dàng, làn da thì trắng như ngọc, nhưng cười tươi như hoa, rõ ràng là không phải hạng người sinh sống bằng việc đưa khách sang sông, cũng không phải là hạng người phiêu bạt trên sông nước.

Với loại thuyền đẹp dễ, sang trọng như thế này mà cả tại Tây Hồ, Tân Hoài cũng không thấy. Đặc biệt là nó rất thích hợp với thủy thế của con sông Hoàng Hà.

Hắn vừa lo sợ vừa nghi ngờ, chẳng biết cô gái này đối xử với hắn như thế nào nữa.

Trong lúc ấy có tiếng cười thật trong trẻo từ sau khoang thuyền vọng lại. Một cô gái mặc áo trắng, thân hình yếu điệu như cành liễu trước gió, trên tay bưng một khay trà đang bước ra. Trên khay một bộ đồ trà bằng ngọc quý.

Cô gái mời nhõng nhẽo:

- Mời khách quan dùng trà.

Mời xong cô gái lại đi ra phía sau.

Trầm Phủ Bạch nói vọng theo:

- Cô nương xin chờ một lát.

- Có điều gì xin dạy bảo ?

- Tại hạ muốn đến bến Mạnh thành, nên mới tìm thuyền ...
- Biết rồi !
- Nhưng ... nhưng ở đây ...
- Ở đây có gì không hay ?

Cô gái nhìn hấn cười duyên rồi quay vào phía sau, cùng lúc ấy có tiếng nhạc du dương từ phía sau vọng ra.

Trầm Phủ Bạch rất nôn nóng, bởi hấn biết ở đây có cái gì đó rất nguy hiểm nhưng không biết sẽ xuất hiện ở chỗ nào, lúc nào. Dù hấn biết vậy, nhưng trước khi tai họa có thể xảy ra, hấn lại không dám vọng động. Hấn là một con người thâm trầm, giảo hoạt. Chẳng có việc gì hấn từ, nhưng trong hoàn cảnh trước mắt hấn không thể làm gì được.

Phía sau những tấm màn hoa lệ ấy, hấn có cảm giác như có nhiều con mắt đang theo dõi hấn khiến hấn không thấy yên tâm. Hấn nâng bình châm một tách trà, nước trà xanh, hương vị thơm phức. Hấn vừa nâng tách trà kê vào môi, hấn lại đặt tách trà xuống.

Thấy thái độ của Trầm Phủ Bạch như vậy, có tiếng nói từ sau khoan:

- Xin khách quan chớ lo, trong bình trà không có thuốc độc đâu.

Tấm rèm vừa được vén lên, Trầm Phủ Bạch như bị hoa mắt. Một thiếu phụ ăn mặc rất sang trọng, nhan sắc tuyệt đẹp đang đứng trước hấn, miệng cười tủm tỉm. Ma lực hấp dẫn của thiếu phụ thì không thể nào nói hết, vẻ đẹp dễ khiến ai nhìn cũng không nhận ra tuổi tác của nàng.

Trầm Phủ Bạch vừa đứng dậy, thiếu phụ đã dịu dàng nói:

- Các muội đã mời tướng công đến đây, nếu tướng công còn khách sáo thì tiện thiếp không được yên lòng.

Trầm Phủ Bạch ú ớ:

- Xin phu nhân cũng đừng khách sáo như thế này đối với người xuất gia như bản đạo. Bản đạo chỉ mong phu nhân đưa đến Mạnh thành. Còn mọi việc khác, bản đạo không dám phiền.

Thiếu phụ nhìn Trầm Phủ Bạch một lát rồi nói dịu dàng:

- Nếu tướng công là người xuất gia, thì nên chẳng gọi tiện thiếp là bản ni.

Nghe thiếu phụ nói xong, Trầm Phủ Bạch lại càng lo lắng hơn. Thiếu phụ ngồi vào chiếc ghế bên cạnh hấn, vừa cười vừa nói:

- Xin tướng công chớ đa nghi, tỷ muội tiện tiếp hoàn toàn không có ác ý đối với tướng công.

Thiếu phụ tự châm trà nhấp một chút, rồi nói tiếp:

- Trong ấm trà này làm gì có thuốc độc ? Tỷ muội tiện thiếp chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng thuốc độc hại kẻ khác, thật ra Thanh Y Tu La muội tiện thiếp ở trên sông nước cũng mong khách sang sông hưởng thú vui một chút thôi.

Với nụ cười duyên dáng cùng với đôi mắt thu buồn hun hút của thiếu phụ nhìn Trầm Phủ Bạch rồi từ từ nói:

- Tỷ muội tiện thiếp cũng mong mỗi khách sang sông tiêu xài chút đỉnh.

- Làm sao phu nhân lại biết tại hạ có tiền của để tiêu xài ? Biết đâu được tại hạ không có lấy một quan tiền thì phu nhân sẽ như thế nào ?

Thiếu phụ cười khanh khách:

- Con mắt của Bát muội rất độc, nhìn một trăm người không sai một !

- Xem ra tại hạ thật diễm phúc. Chẳng qua tại hạ cũng chỉ đùa đó thôi, tại hạ đã tới đây tại sao lại không hưởng thú vui ở đời ?

Hắn vừa nói xong liền rút ra một đỉnh bạc liệng vào khay trà, rồi nâng tách trà một hơi uống cạn. Hắn nheo đôi mắt nhìn thiếu phụ:

- Đã như thế này, xin phu nhân cho tại hạ biết thú vui hấp dẫn đến như thế nào ?

Trầm Phủ Bạch cảm thấy rất sảng khoái, hắn liệng một đỉnh bạc mười lượng thì hắn phải thu về một thứ gì đó tương xứng.

Thiếu phụ không cần chú ý đến đỉnh bạc, nàng cười nhạt:

- Tướng công đã ân tứ, tiện thiếp xin thay mặt các a hoàn bái tạ !

Thiếu phụ vừa vỗ tay một tiếng đã thấy một em bé chừng mười hai, mười ba tuổi vừa đi vừa cười bước ra. Thiếu phụ bảo:

- Đem trà lui, đa tạ tướng công.

Bé Vạn Phúc lễ phép:

- Xin đa tạ tướng công đã ân tứ.

Thấy thế, Trầm Phủ Bạch ngớ ngẩn không nói ra lời. Thiếu phụ lại ngoảnh đầu nói:

- Các thứ hưởng thọ trên thuyền này đều có sẵn. Tuy nhan sắc của các người ở đây chỉ tầm thường nhưng đều thành thạo ca múa.

Trầm Phủ Bạch tự nghĩ:

“Nghĩ rằng qua mặt mình một lần. Đâu dễ dàng như thế. Bây giờ cứ gọi thức nhắm và rượu ngon cùng vũ nữ. Một lát nữa là đến bờ. Ha ha ha ...”

Thiếu phụ vỗ tay ba tiếng tức thì tám cô thiếu nữ mặc toàn lụa là gấm vóc tươi cười bước ra.

Thôi thì từng nụ cười hấp dẫn, từng đôi mắt thu hồn, cùng với mùi nước hoa thơm phức khiến cho Phủ Bạch như si như dại, hấn quên cả thời gian khai tiệc.

Thiếu phụ hỏi:

- Tướng công thấy đã xứng đáng chưa ?

Trầm Phủ Bạch đang mê mết nhìn các cô gái, hấn buột miệng:

- Cái gì tương xứng ?

Thiếu phụ nói nhỏ:

- Một ngàn lạng bạc !

- Cái gì ? Một ngàn lạng bạc ? Phu nhân đùa hay sao ?

Dù hấn nói vậy nhưng trong lòng hấn biết rõ đây không phải là chuyện đùa, hấn cảm thấy ở đây có muốn đùa cũng không được.

Thiếu phụ khẳng định:

- Tất cả những gì ở đây chủ yếu là tự nguyện, nếu tướng công cho rằng không xứng đáng, tiện thiếp sẽ cho dẹp tất cả.

Tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền nghe bì bạch. Trầm Phủ Bạch nhìn đôi mắt của thiếu phụ không còn nét buồn sâu như hút hồn người mà lạnh lùng đáng sợ.

Trầm Phủ Bạch gượng cười :

- Tại hạ không có ý ấy.

- Đã không có ý ấy xin tướng công hãy ân tứ.

- Khi đi, tại hạ không mang theo nhiều vàng bạc.

Thiếu phụ cười nhạt rồi nói:

- Bát muội, khách quan nói rằng không mang theo nhiều tiền.

Cô gái được gọi là “bát muội” đến nhìn Trầm Phủ Bạch một hồi, rồi nói:

- Tuổi của tướng công tuy còn nhỏ nhưng lại có đôi mắt trong sáng, sắc bén, bước đi tuy nhẹ nhàng mà vững chắc, rõ ràng là võ công không thấp, có nghĩa là tướng công từng được danh sư chỉ điểm. Còn phong thái và cử chỉ của tướng công thường tỏ ra tự mãn, rõ ràng là gia thế của tướng công không vừa gì. Hiện nay, tướng công cải trang làm đạo sĩ nhưng dáng dấp có vẻ lo lắng không yên. Chắc chắn là đang trên đường trốn tránh, chuẩn bị lưu lảng giang hồ. Cứ lấy gia thế và sư môn của tướng công mà nói. Tuy đang đào vong bên ngoài, nhưng không chịu khổ sở. Do vậy, trước khi bỏ trốn đã nghĩ mưu tính kế kiếm một mớ vàng bạc đem theo bên mình, phải không tướng công ?

Những điều mà cô gái “Bát muội” đoán như điểm vào huyết đạo Trầm Phủ Bạch, khiến hấn ngơ ngác một hồi lâu và không nói một lời nào. Cô gái “bát muội” nói xong chăm chú nhìn hấn rồi hỏi dồn:

- Đúng không ? Đúng không ?

Trầm Phủ Bạch thở dài một tiếng:

- Xin phu nhân cho dọn dẹp tiệc tùng, tại hạ chỉ mong được tới bến Mạnh thành là đủ rồi.

Nghe xong, cô gái áo tím cười khanh khách:

- Xin chớ buồn. Tất cả những gì ta đều biết cả, chỉ có điều chưa thấy thái độ của tướng công bây giờ.

Nói xong, nàng làm bộ như hờn dỗi:

- Thôi, các tử ơi ! Người ta xem tử muội mình chẳng ra gì thì chúng ta còn ngồi ở đây làm gì ?

Thế là tất cả đều rút lui. Thiếu phụ vẫn ngọt ngào:

- Tướng công chỉ dùng trà thì tử muội tiện thiếp xin cáo từ.

Vừa nói xong, người thiếu phụ cũng ngoe nguẩy đi ra phía sau, chỉ còn lại một mình Trầm Phủ Bạch đứng như trời trồng với tâm sự lo lắng, kinh hoàng. Hấn đã thấy võ công của cô gái áo tím, hấn nghĩ rằng thế nào cô ta cũng có thái độ. Ngược lại bọn họ không hề tỏ thái độ bất bình, cũng không ai tỏ thái độ bức hiếp hấn. Hấn thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Phủ Bạch nhìn lại chiếc bàn thấy rượu ngon và thức nhắm còn ngổn ngang, mùi thơm hấp dẫn. Hấn tự nhủ:

“Bọn chúng không có thái độ gì, ta cũng không động đến bàn tiệc này thì bọn chúng có lý do gì để lấy tiền của ta ?”

Hấn suy nghĩ tiếp:

“Những cô gái này cho rằng mình là con cái danh gia vọng tộc nên không dám làm khó dễ. Úi chà ! Các cô gái này đều mặt hoa da phấn, nếu hiện giờ mình không bận bịu thì dễ gì mình buông tha cho họ ?”.

Hấn nhìn qua Thiết Trung Đường rồi tự nhủ:

“Khi mình đến Mạnh thành, mình sẽ mượn thuyền rồi thuận dòng xuôi về hướng đông, mình sẽ tìm cách tra hỏi hấn, nhưng chỉ sợ hấn không chịu nói cho mình biết chỗ giấu kho tàng.”

Trầm Phủ Bạch suy nghĩ lung tung, hấn nghĩ rằng khi mà hấn chiếm lĩnh được kho báu thì cuộc đời của hấn lên hương biết chừng nào ? Hấn càng hình dung càng

khoái chí, hắn cũng không biết đã bao lâu thời gian rồi. Hắn nghe bụng sôi lên một tiếng mới biết là từ sáng tới giờ hắn chưa ăn một miếng lót dạ. Ý tưởng này không đến thì thôi, chứ nó đã đến rồi, hắn càng cảm thấy bụng đói cồn cào đến không chịu nổi. Hắn nhớ lại ngày thường có khi hắn đã nhịn đói một ngày nhưng không đến nỗi như thế này. Tại sao hôm nay lại tệ hại như vậy ? Hắn nhìn qua chiếc bàn với đầy đủ rượu thịt, bây giờ thì hắn không cần suy nghĩ gì nữa.

Người ta bảo nhìn mơ hết khát nước, nhưng tại sao bây giờ hắn nhìn mâm thức ăn mà không hết cơn đói. Hắn lại suy nghĩ:

“Bây giờ cứ mỗi thức mình chỉ cần gấp một đũa thì mấy cô gái này không phát hiện được.”

Thế là hắn bắt đầu cầm đũa.

Hắn chợt nghe có tiếng cười sau tấm rèm:

- Tiền bạc của cái tên này chỉ độ nấu ra mà uống hay sao ? Đói bụng đến như vậy thế mà hắn vẫn không chịu móc tiền ra.

Nghe tiếng của người khác nói:

- Muội nhìn hắn không chịu nổi cơn đói, chỉ cần hắn gấp lên một đũa thôi. Khi ấy dù có sự việc lớn bằng trời cũng không thể nào không móc tiền ra.

Hắn nghe xong đành không dám thò đũa vào.

- Chuyện gì thì muốn không cần biết đến. Chỉ có việc hắn đang còn quá trẻ mà keo lận quá chừng.

Một cô gái khác nói:

- Hắn đã uống “trà cào ruột” của chúng mình, muội không tin hắn sẽ chịu nổi, muội muốn nhìn thái độ của hắn khi móc tiền ra.

Trầm Phủ Bạch nghiêng răng chịu đựng. Hắn tự nghĩ:

“Hèn gì mình chịu không nổi cơn đói thì ra tách trà mình uống đang tác oai tác quái trong bụng.”

Tiếng cười ở sau tấm rèm mỗi lúc một đông hơn. Hắn nghe có tiếng nói:

- Diệu tứ muội ! Âu Dương lão gia trở về, muội nôn nóng không ?

- Tỷ chớ ghẹo muội, muội hỏi tỷ ngay bây giờ tỷ có nóng lòng không ? Tỷ muội mình xem hắn sẽ mang vật quý giá gì đến ?

- Hai đứa mi, một đứa thì vì con người, còn một đứa thì vì tiền. Đứa nào cũng dễ động lòng. Chỉ có Dương bát muội thì gặp bất cứ người nào, bất cứ việc gì cũng khó mà động lòng.

Mấy câu nói trước đó, Trầm Phủ Bạch đều nghe rõ ràng. Bây giờ cơn đói hoành hành hẳn, hẳn không còn nghe được gì cả. Hẳn không chịu đựng được nữa hét toáng lên:

- Xem thử các cô hơn được không ?

Tiếng hét của Trầm Phủ Bạch chưa dứt đã thấy các cô gái bước ra vừa tươi cười vừa nói:

- Hay quá ! Con gà họ Thiết đã đuổi tay được rồi.

Trầm Phủ Bạch bây giờ không còn một chút khí lực, thế mà hẳn vẫn thò tay vào bụng móc ra một đỉnh bạc giao cho thiếu nữ. Hẳn cười gượng:

- Trà xúc ruột của các cô tệ hại quá.

Thấy vậy, một thiếu nữ khác vỗ tay reo:

- Nhìn đạo sĩ, hãy nhìn đạo sĩ các tỷ ời, tay đạo sĩ cứ run lên như thế thì trong dạ đạo sĩ khổ biết chừng nào.

Dương bát muội còn nói chua cay:

- Trong giới võ lâm giang hồ, người keo lặn như đạo sĩ rất hiếm thấy.

Cô ta lại vỗ tay nói:

- Thu Cô, hãy mang rượu thịt đi hâm nóng.

Phủ Bạch nói ngay:

- Khỏi cần nóng !

Dẫu vậy, thiếu nữ nấu bếp cứ thu dọn thức ăn rồi cúi đầu mang xuống bếp.

Trầm Phủ Bạch cứ đưa mắt nhìn theo mâm tiệc mà tiếc rẻ. Một thiếu nữ nói với Trầm Phủ Bạch:

- Đạo sĩ tung tiền nhiều nhưng chưa ăn được gì, thôi để ta ca một bài để đạo sĩ thưởng thức nha !

Nói xong, cô ta cầm cây đàn tì bà vừa đàn vừa ca:

“Canh ba trời lạnh biết chừng nào

“Má thắm môi hồng chưa hé nhụy

“Tình lang, tình lang ở nơi đâu

“Sao chàng chẳng biết, nhảy tường vào”

Cô ta vừa hát xong liền lao vào lòng Trầm Phủ Bạch. Nhìn nụ cười và dáng dấp của cô ta thì thật nét na, thuần khiết nhưng cử chỉ và thái độ thì quá yêu tinh đậm đàng. Đang đứng trước bao nhiêu con mắt thế mà cô ta không một chút e thẹn, cô ta xem hành động của mình chỉ là công việc tự nhiên.

Các thiếu nữ khác thì chạy đến vây quanh Trầm Phủ Bạch cười nói vui vẻ như là những thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ. Nhưng cử chỉ của họ thì rất thâm đáng, mất nét khiến Trầm Phủ Bạch rất sợ hãi.

Một thiếu nữ khác nhắc thiếu nữ gảy tì bà:

- Diêu tứ muội, muội hãy đàn nhanh một chút nữa.
- Lý nhị thư lại muốn biểu diễn nữa rồi.

Thế là năm ngón tay của cô gái gảy vào dây đàn từ khoan đến nhặt.

Tiếng đàn bắt đầu nhanh, thiếu nữ trong lòng Trầm Phủ Bạch cởi cúc áo trước ngực, cứ thế theo tiếng đàn mà rung chuyển thân hình.

Trước những thiếu nữ khêu gợi, những cử chỉ đầy dục tính, Trầm Phủ Bạch làm sao chống cự nổi ngọn lửa tình dục đang thiêu đốt hần. Bất giác hần như si như dại.

Chợt nghe phía bên ngoài có một tiếng động, tấm rèm bị kéo xuống, một đại hán vạm vỡ, vừa cười vừa ngang nhiên bước vào.

- Cao hứng nhỉ ! Xem ra mỗi đến cũng đúng lúc.

Thiếu nữ đang nằm trong lòng Trầm Phủ Bạch vội vàng đứng dậy, trợn mắt nhìn đại hán hỏi:

- Thiên sát tinh ! Đến đây để làm gì ?

Hải Đại Thiểu vẫn khoan thai đến ngồi vào chiếc ghế, hần gác chân chữ ngũ hỏi lại:

- Tại sao các cô chưa trở về ?

Một cô gái từng bị Hải Đại Thiểu hạ nhục cười nhạt:

- Chúng tôi chưa về, người làm gì ?

Hải Đại Thiểu cười ha hả:

- Nhứt oa đã mã phong từng hoành hành một dải Trường Giang, sao bây giờ lại đến sông Hoàng Hà, hay là bị thiếu nữ Tô Châu đuổi nên không có đất dung thân chứ gì ?

Diêu tứ muội nói lớn:

- Điều đó cũng không cần người phải bận tâm !
- Mỗi cũng chẳng cần đến cô, tại sao cô nương lại hận mỗi, lo mà thay đổi tâm tính đi may ra mỗi sẽ thích cô đấy.

Diêu tứ muội cười ngặt ngoẻo rồi nạt:

- Tên râu xồm, người muốn chết hay sao ?

Thuận tay nắm cây đàn tì bà liệng vào đầu Hải Đại Thiếu. Ai ngờ có một bàn tay phóng ra ngăn chặn.

Diệu tứ muội chưa hết cơn tức giận, nàng dậm chân nói:

- Đại thư ! Tỷ không thấy tên râu xồm ấy đáng giận chừng nào à, tỷ hãy giúp muội ra tay đi.

Người thiếu phụ không chú ý gì đến Diệu tứ muội. Nàng đặt cây tì bà xuống rồi dịu dàng nói với Hải Đại Thiếu :

- Đã nhiều năm không được gặp, không ngờ người vẫn không thay đổi gì.

Hải Đại Thiếu cũng hơi lo, hắn không còn tiếng cười hào sảng, hỏi nhỏ nhẹ:

- Ai cũng nói rằng “Hoàng giang Nhứt oa Nữ Vương Phong” mà người đứng đầu là một thiếu nữ bí ẩn. Mỗ từng nghe đến đại danh, nhưng không ngờ người ấy chính là cô nương.

Giọng nói của Hải Đại Thiếu rất tỉnh táo nghiêm túc. Một người thô lỗ như Hải Đại Thiếu bỗng nhiên nói năng nghiêm túc như vậy cũng đủ biết rằng hắn nỗ lực như thế nào.

Tất cả mấy thiếu nữ cứ mắt nhìn mắt, chẳng những họ ngạc nhiên Đại thư của họ quen biết với Hải Đại Thiếu mà còn là bằng hữu cũ của hắn.

Đến bây giờ Trầm Phủ Bạch mới biết họ là Nhứt Oa Nữ Vương Phong, hắn tự kêu khổ mãi, lần này hắn đã bắt nhầm tổ ong rồi.

Trong lúc ấy, thiếu nữ nấu bếp vừa đặt mâm tiệc xuống bàn lại vội vã cúi đầu bước lui, đôi mắt của nàng ta cũng không dám liếc nhìn. Bất luận chuyện gì xảy ra ở trong thuyền, nàng ta đều chẳng hề chú ý. Hải Đại Thiếu kéo mâm thức ăn đến trước mặt rồi cứ cúi đầu mà ăn như rồn cuộn. Trầm Phủ Bạch cứ nhìn hắn ăn mà phát thèm nhưng không dám cử động.

Nhứt Oa Nữ Vương Phong hỏi Hải Đại Thiếu:

- Người đến thăm ta sao chưa nghe nói gì cả ?

Hải Đại Thiếu lấy tay quạt mép rồi cười khanh khách:

- Mỗ đến thăm Nhứt Oa, sao lại đến thăm Nhứt Oa ...

Hải Đại Thiếu vùng đứng dậy, nói tiếp:

- Mỗ đến đây chỉ vì muốn lưu ý với cô nương, huynh đệ Âu Dương đều là những con người trung hậu nổi tiếng ở Giang Nam. Chủ nhân Âu Dương Lễ đường đường là một trưởng giả, các cô nhất thiết không nên gia hại huynh đệ nhà họ Âu Dương.

Diệu tứ muội cười nhạt:

- Bọn hán cứ đóng cửa, can hệ gì đến chúng ta ?

- Đúng là họ đam mê nhan sắc, nhưng các cô tiền bạc thì cứ lấy, đừng hại tính mạng của người ta.

Nhút Oa Nữ Vương Phong nghe Hải Đại Thiểu quan tâm đến Âu Dương huynh đệ, bà ta mỉm cười:

- Không ngờ thời gian gần đây đại đạo Thiên Sát Tinh nổi tiếng trong giang hồ mà lại có lòng từ bi đến thế.

Nghe vậy, Hải Đại Thiểu liền nổi giận:

- Mỗ đã nói hết lời khuyên can, nếu các cô không nghe thì đừng có ăn năn, còn ân nghĩa giữa chúng ta đã đứt khoát rồi. Thôi chẳng cần nói thêm gì nữa !

Hải Đại Thiểu vừa muốn bỏ đi thì Trầm Phủ Bạch đã gọi:

- Hãy khoan !

- Tiểu tử, người gọi ta để làm gì ?

- Tại hạ cũng muốn đi theo thuyền của đại hiệp.

- Đi à ?

Thấy vậy, Nhút Oa Nữ Vương Phong mỉm cười hỏi:

- Ai muốn đi ?

Hải Đại Thiểu trợn mắt hỏi ngược như thách thức:

- Người muốn gì ?

- Khách nhân của tỷ muội ta không ai được mang đi. Huống chi người đã tìm đến, ta cũng muốn giữ chân để chuyện trò.

Hải Đại Thiểu giận dữ thách thức:

- Mỗ muốn đem hán đi, người nào dám cản trở, muốn cản trở cũng không được.

Nhút Oa Nữ Vương vẫn dịu dàng:

- Nếu ta không ra tay, có lý nào người lại nhẫn tâm động thủ ?

Hải Đại Thiểu cười như điên, bỗng nhiên hán phóng một chưởng vào yết hầu của Nhút Oa. Như là chuẩn bị từ trước, Nhút Oa lệ làng lách mình tránh chưởng của Hải Đại Thiểu.

Hải Đại Thiểu liền tung cả hai chưởng, chỉ chớp mắt hán đã tung ra bảy chưởng vừa mạnh lại vừa nhanh. Nhút Oa vẫn bình tĩnh:

- Xem võ công của người thay đổi như thế nào ?

Nhút Oa vừa nói, thân hình uốn éo giỡng đường chưởng của Hải Đại Thiếu, hai chân của nàng vẫn trụ một chỗ mà vẫn tránh né được cả bảy chưởng của Thiên Sát Tinh Hải Đại Thiếu.

Chứng kiến tận mắt, Trầm Phủ Bạch hết sức lo sợ, ý chừng muốn nhân cơ hội này trốn thoát, nhưng một thiếu nữ nói nhỏ vào tai hắn:

- Người không thoát được đâu, tốt nhất là hãy ngồi xuống.

Chợt nghe Hải Đại Thiếu hét lên một tiếng rồi phóng một lần hai chưởng.

Thế chưởng của hắn biến thành quyền, chiêu thức cũng thay đổi. Hai chưởng của Hải Đại Thiếu phóng ra đều là những thế đá lở trời kinh, tất cả những tấm rèm bay phần phật.

Nhút Oa vẫn điềm tĩnh:

- Úi chà ! Người muốn liều mạng để đánh ta ?

Nhút Oa theo chưởng phong rút lui ra phía sau. Hải Đại Thiếu vừa muốn rượt theo thì trước mắt hắn một người phóng nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, Nhút Oa vừa cười vừa hỏi:

- Nhiều năm rồi không gặp nhau, nhưng tính tình không thay đổi chút nào.

Hai tay Nhút Oa phóng ra như muốn đánh vào mặt Hải Đại Thiếu.

Chiêu thức của Hải Đại Thiếu như đã sẵn sàng phóng ra, nhưng hướng chưởng phóng của hắn nếu phóng ra trong lúc này đều nhắm vào bộ ngực no tròn của Nhút Oa. Hắn nghĩ như vậy nên chưa kịp phóng chiêu thì đã có tiếng ở phía sau:

- Sao người lại cứ muốn nhảy vào lòng ta như thế ?

Vừa nói xong, hai thiếu nữ đã tung chiêu đánh vào hai mặt Hải Đại Thiếu, chiêu thức của hai thiếu nữ này tuy nhanh nhưng lại nhẹ, hình như họ đang đùa với Hải Đại Thiếu.

Hải Đại Thiếu trở tay chớp mấy tách trà trên bàn liệng tứ phía khiến cho cô nào cô nấy không khỏi bị nước dơ thấm vào áo.

Diệu Tứ Nương hét lên:

- Hắn làm dơ áo của chúng ta, hãy bắt hắn thường.

Thế là cả mấy thiếu nữ nhất tề xông tới. Chưởng phải của Hải Đại Thiếu đánh rơi một cây đèn, tay trái hắn xách chiếc bàn múa tròn như chong chóng, miệng hắn hét lớn:

- Cậu thiếu niên, người muốn trốn tại sao lại không ra tay giúp ta.

Trầm Phủ Bạch vừa như muốn ra tay nhưng hắn lại ngưng, lùi lại đằng sau.

Thấy vậy Hải Đại Thiểu mắng không ngớt:

- Đồ chó chết, đồ miệng hùm gan sứa, mỗ đánh nhau là vì người thế mà người cứ đưa cái mặt ngu ra.

Trầm Phủ Bạch vẫn chống tay đứng gần Thiết Trung Đường, xem như chẳng có việc gì xảy ra, thái độ của hắn cũng như mắng vào mặt Hải Đại Thiểu.

Cũng lúc ấy từ sau khoan thuyền bảy thiếu nữ bảy màu áo xuất hiện.

Nhứt Oa nói với họ:

- Các người không được dả thương hắn, sớm muộn gì hắn cũng ngã lăn ra cho mà xem.

Nghe vậy, Hải Đại Thiểu thâm lo:

- Thế thì trong nước trà có độc rồi !

Hải Đại Thiểu phóng ra khỏi vòng vây, phóng tới Nhứt Oa Nữ Vương Phong.

Nhứt Oa vẫn bình tĩnh hỏi:

- Người muốn liều mạng hay sao ?

- Hôm nay nếu người giết mỗ tại đây ...

Tuy Hải Đại Thiểu vẫn cố dồn hết sức để tấn công, nhưng hắn cảm thấy như đang buồn ngủ.

Nhứt Oa chống cự với hắn thêm mấy chiêu nữa rồi bỗng nhiên cười:

- Thuốc đã ngấm vào hắn rồi, các muội đến đây!

Thế là mấy con ong trên sóng nước nhảy tới quật cái thân hình to lớn của Hải Đại Thiểu nhào xuống.

Diệu Tứ muội cười mỉa mai:

- Tên râu xồm, lần này xem người còn hung hãn nữa không ? Ta phải cạo sạch râu của người mới được.

Nhứt Oa vội cản:

- Các người đừng động tới hắn. Trước hết mang hắn xuống phòng ta.

Diệu Tứ muội đưa mắt nhìn Dương bát muội rồi mỉm cười vừa nói:

- Thì ra Đại thư coi bộ bằng lòng với cái lão râu xồm rồi !

- Đồ tiểu quỷ ...

Nhứt Oa mắng nhẹ. Vừa nhìn sang Trầm Phủ Bạch, Nhứt Oa liền hỏi Bát muội:

- Bát muội, người đoán thử trong mình tướng công này có cái gì nhiều tiền nhất ?

Bát muội chậm rãi:

- Hắn bảo hắn mang theo bệnh nhân, nhưng bệnh nhân ấy rõ ràng là đã bị hắn điểm vào huyết đạo. Nếu để ý thì thấy hắn lúc nào cũng chú ý tới bệnh nhân, hình như hắn sợ người ấy tỉnh dậy. Vì vậy muội cho là ...

Bát muội nói chưa hết, nàng chỉ nhìn cái bộ mặt đang lo âu của Trầm Phủ Bạch rồi lại chỉ vào Thiết Trung Đường đang nằm trên ghế, nàng nói tiếp:

- Hắn mang vật quý giá nhất chính là bệnh nhân này.

Nhút Oa liền khen:

- Bát muội rất thông minh.

Cùng lúc ấy cả mấy thiếu nữ khiêng Hải Đại Thiểu đi. Nhút Oa cũng đi theo.

Lòng thuyền đang rộn ràng, bây giờ chỉ còn lại Diệu tứ muội và Dương bát muội.

Bỗng nhiên Dương bát muội hỏi Phủ Bạch:

- Người đang lẫn trốn, tại sao lại xem người này tối quan trọng, như vậy là có ý gì ?

Bị câu hỏi vừa đột ngột vừa hóc búa nên Trầm Phủ Bạch cứ ấm ớ:

- Điều đó, điều đó ...

- Người đừng lo, tỷ muội ta sẽ không hỏi hắn đâu, chỉ cần người biết nghe lời.

- Ý tỷ tỷ như thế nào ?

- Đúng thế, hiện giờ người thuộc vào hai tỷ muội chúng ta nên chỉ cần nghe lời là được.

Dương bát muội gợi ý:

- Ở đây lộn xộn quá, chúng ta đưa người xuống phòng dưới nghe.

- Nhưng ... nhưng ... đã sắp tới bến Mạnh thành chưa ?

Diệu tứ muội đáp:

- Thuyền này không gặp bến Mạnh thành.

Trầm Phủ Bạch hỏi:

- Thế thì đến đâu ?

- Đâu mà chẳng đến.

Đầu óc của Trầm Phủ Bạch như vỡ tung, nhưng hắn vẫn gượng cười :

- Xin cô nương chớ đùa.

- Ai đùa với người !

- Thuyền này ở xa nhìn là một chiếc thuyền, ở gần nhìn cũng là thuyền, nhưng không di chuyển một bước nào.

Thấy Dương bát muội cười nắc nẻ như con nít. Trầm Phủ Bạch cũng muốn gượng cười nhưng không thể cười nổi. Hấn gượng nói :

- Nói như vậy là có ý gì ?

Dương bát muội cho biết:

- Sông Hoàng Hà nước chảy mạnh, chỉ có thuyền nhỏ mới có thể qua sông được, còn thuyền lớn như thế này mới chèo được ít trượng là mắc cạn ngay.

- Chính vì vậy nên thuyền này không di chuyển mà chỉ đậu một chỗ.

Trầm Phủ Bạch thắc mắc:

- Thuyền này không di chuyển được thì từ đâu mà lại đến đây ?

- Thuyền này vốn của lão gia tử muội ta ở sông Trường Giang. Tỉ muội ta chèo đến sông Hoàng Hà rồi không thể di chuyển tiếp. Tưởng cũng nên vận chuyển nó theo đường bộ.

- Tại sao không chế tạo một chiếc khác cũng như thế này, chứ vận chuyển nó thì khó khăn vô cùng.

- Đâu có tùy tiện được.

Diệu tứ muội nói:

- Người cứ xuống nhìn thì rõ ngay.

Trầm Phủ Bạch không còn tự chủ được, hấn bỗng Thiết Trung Đường lên, hai thiếu nữ áp tống hai bên rồi đưa hấn xuống phòng dưới.

Căn phòng này mới nhìn chẳng khác gì một thư viện. Chung quanh toàn là giá sách với đầy đủ các loại như Kinh sử, Thơ văn, Ca phú đều đủ.

Dương bát muội nâng chiếc giá sách ở bức tường phía trái, lộ ra một con đường.

Dưới địa đạo có khá nhiều phòng nhưng không biết là bao nhiêu phòng. Phòng nào cũng được xây dựng công phu. Cửa phòng đều đóng chặt. Chốc chốc lại nghe có tiếng cười duyên đáng từ bên trong. Diệu tứ muội kéo tay áo Trầm Phủ Bạch vào phòng thứ tư. Trong phòng trang trí rất mỹ thuật, có giường, có bàn tròn, có cắm đèn cùng với nhiều thứ gia dụng rất sang trọng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Trầm Phủ Bạch ở trong căn phòng này chừng nửa giờ sau bỗng nghe có tiếng chuông reo ở phòng bên kia truyền sang.

Dương bát muội và Diệu tứ muội vội vàng chạy ra trước cửa khoan. Diệu tứ muội quay lại nói với Trầm Phủ Bạch :

- Người chờ ở đây, không được loạn động.

Nói chưa dứt lời, cả hai đã mất dạng.

Trầm Phủ Bạch tự nhủ thầm:

- Trông họ có vẻ lo sợ, chẳng biết việc gì đã xảy ra.

Hắn chợt nghe có tiếng gõ cửa. Hắn không thể nào đoán được người gõ cửa là ai nhưng hắn cũng cứ nói:

- Cứ vào !

Thì ra thiếu nữ nấu bếp mang vào một mâm thức ăn. Cô ta một mực cúi đầu đặt mâm thức ăn vào chiếc bàn tròn, rồi lại cúi đầu bước lui.

Trông thấy thức ăn, Trầm Phủ Bạch hết sức vui mừng rồi tiếc thầm:

“Chỉ tiếc là mình chưa thấy mặt cô ta. Chẳng biết cô ta đẹp hay xấu. Nếu cô ta có nhan sắc thì cũng có ngày mình đền ơn cho nàng.”

Chỉ trong chốc lát, hắn ăn như cọp, cả một mâm thức ăn không còn một miếng. Nhưng hồ rượu thì hắn không uống một giọt. Cuộc đời hắn thường lấy làm tự hào là không khi nào hắn uống một giọt rượu.

Một là hắn cho rằng uống rượu vào sẽ làm rối loạn tâm trí.

Hai là uống rượu chẳng có mùi vị gì.

Tuy hắn không uống một giọt rượu, nhưng khi hắn vừa bỏ đĩa xuống thì đầu hắn đã thấy ngậy ngậy. Hắn vừa vùng đứng dậy thì đã ngã nhào xuống đất. Thì ra trong trà có độc, điều mà hắn không nghĩ tới.

Hắn vừa ngã xuống trong thời gian uống xong tách trà thì thiếu nữ nấu bếp cũng vừa tới đẩy cửa khoan bước vào.

Bây giờ thì nàng ngược đầu lên, trong nhà bếp không hề có ánh mặt trời. Dưới ánh sáng của ngọn đèn soi tỏ sáng mặt của cô nàng, nàng có gương mặt rất đẹp. Bên cạnh vẻ đẹp của nàng còn có đôi mắt buồn u uất.

Cô ta vừa xuống khoan thuyền liền vội vã chạy đến giải khai huyết đạo cho Thiết Trung Đường.

Rõ ràng cô ta có nhiều kinh nghiệm trong việc giải khai huyết đạo.

Trạng thái của người ngủ mê vừa mới tỉnh phải có một khoảng thời gian để đầu óc tỉnh táo. Nhưng trường hợp các huyết đạo được mở thì tỉnh ngay. Thiết Trung Đường mở to hai mắt. Người đang đứng trước mặt chàng vừa rất đẹp lại là người quen biết. Đó là Linh Thanh Bình.

Thiết Trung Đường rất ngạc nhiên, chàng vùng dậy nhìn chằm chập vào Linh Thanh Bình ghen ngào.

Linh Thanh Bình cũng nhìn chàng không nói một lời. Nàng vội kéo tay Thiết Trung Đường khẩn trương rời phòng.

Tiếng nói cười ở dưới khoang thuyền không ngớt vọng lên. Linh Thanh Bình lẹ làng xuyên qua hành lang nhỏ hẹp lại vắng vẻ về nhà bếp ở phía sau đuôi thuyền, nàng nhảy xuống một chiếc tiểu thuyền.

Lúc ấy đã quá Ngọ, trên nền trời mây đen đã che kín ánh mặt trời, từng con sóng cao tiếp nối nhau vỗ vào mạn thuyền.

Thiệt Trung Đường nhảy lên thuyền mà có cảm giác như nhảy lên mây kể từ sau khi bị cậu bé què chân bỏ thuốc mê. Những sự kiện trải qua chẳng khác gì một giấc mơ.

Linh Thanh Bình tháo sợi dây thừng, thuyền nhẹ sóng lớn. Nàng lấy hai mái chèo cùng chèo với Trung Đường nhắm bờ bên kia mà hướng thuyền vào.

Linh Thanh Bình vẫn lặng thinh, cũng có thể nàng không muốn nói, cả hai người ngồi kể ở mũi, người ở lái, không nói với nhau một lời mà cứ đẩy nhẹ mái chèo. Mái chèo khua nước, nước tung toé vào người Thiệt Trung Đường. Chàng nhìn thân hình Linh Thanh Bình mới nhận ra nàng ốm hơn trước nhiều. Một lát sau chàng mới hỏi:

- Linh cô nương khỏe chứ ?

Linh Thanh Bình vẫn không ngoảnh mặt lại mà chỉ gật đầu.

Thiệt Trung Đường cứ nhìn vào người thiếu nữ si tình đã hai lần cứu chàng, cứ ngỡ rằng nàng sẽ hân hoan khi gặp chàng. Khiến chàng liên tưởng đến mối hận thù truyền kiếp giữa nhà họ Linh với bản thân chàng.

Một hồi lâu, Thiệt Trung Đường không chịu nổi cảnh yên lặng, chàng hỏi:

- Tại sao cô nương lại hành động như thế này ?

Linh Thanh Bình vẫn không quay đầu:

- Ta là một thiếu nữ đã bị người đời ruồng bỏ. Không làm như thế này thì bảo ta làm gì ?

Thì ra nàng tự nguyện làm những công việc như thế may ra với bớt nỗi khổ đau, nhưng nàng không bao giờ chấp nhận cuộc sống nô dịch với nam nhân.

Kể từ ngày Linh Thanh Bình rời khỏi ngôi miếu cổ, tạm biệt Thiệt Trung Đường, nàng đi khắp bốn phương, tình cờ gặp Nhứt Oa Nữ Vương Phong, nàng xin gia nhập vào tổ ong này.

Mấy con ong này thường xuyên độc ác với nam nhân. Ngược lại họ rất thương người cùng giới, nhất là đối với những hoàn cảnh linh đình cơ khổ như Linh Thanh Bình. Nếu nàng không gặp lại Thiệt Trung Đường có thể là nàng cứ sống như vậy cho hết đời.

Trong lúc này, nàng không dám ngoảnh mặt, bởi đôi mắt nàng nước mắt đang ràn rụa.

Thiết Trung Đường thấy một thiếu nữ đẹp như Linh Thanh Sương nhưng bây giờ lại xanh xao đến như vậy, chàng không khỏi thương tâm hỏi:

- Linh cô nương, từ nay về sau cô nương có những dự định gì ?

- Huynh đừng lo, ta biết cuộc đời của huynh cũng khổ lắm, ta không dám theo huynh chỉ sợ lụy cho huynh mà thôi.

Vừa nghe xong, đầu óc Thiết Trung Đường như bị kích động, hai cánh tay chàng run run những muốn ôm vào đôi vai nàng. Chỉ cần hai tay của Thiết Trung Đường vừa chạm vào vai nàng chắc chắn nàng sẽ lao vào lòng Thiết Trung Đường ngay. Nhưng khốn thay hai tay Thiết Trung Đường vừa duỗi ra chàng lại co về. Chàng ngược mắt nhìn quanh chỉ toàn sóng nước mênh mông chưa thấy đâu là bờ bến.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường thò tay vào túi lấy hai chiếc chìa khóa ra, chàng lấy một chìa rồi nói:

- Tại cửa hàng Quảng Nguyên ở Khai Phong, tại hạ có mua chiếc hộp kẽm này và tặng cô nương. Cô nương hãy mở chiếc hộp ấy để cuộc sống không còn lưu luyến nữa.

Linh Thanh Bình cúi đầu nói dịu dàng:

- Vì sao huynh không trao cho tỷ ấy ? Đã lâu lắm rồi, muội không được gặp tỷ ấy. Một lần nữa, nỗi đau trong Thiết Trung Đường như bị đánh thức dậy.

- Linh thư, Linh thư, nàng ...

Linh Thanh Bình vội quay đầu lại hỏi:

- Tỷ ấy như thế nào ?

Thiết Trung Đường thở dài một tiếng, chàng chưa kịp trả lời thì đã thấy xa xa có một chiếc thuyền đang rẽ sóng đến.

Linh Thanh Bình lo lắng, nàng thấy trên chiếc thuyền ấy thấp thoáng bốn năm người toàn là thiếu nữ. Trong chớp mắt, hai chiếc thuyền đã xấp lại gần nhau, Linh Thanh Bình giục Thiết Trung Đường :

- Huynh bỏ thuyền trốn đi, để muội ngăn cản họ.

Thiết Trung Đường tự nhủ:

“Lần này bất luận như thế nào mình cũng không thể để cho nàng phải khó xử”

Chiếc thuyền kia đã đến gần, Thiết Trung Đường nhìn rõ mấy thiếu nữ đều có mặt trong Hoàng giang Nhứt Oa Nữ Vương Phong, nhưng họ lại không nhận ra chàng.

Nghe tiếng Diêu tứ muội mắng:

- Thu cô ! Tỷ muội ta thương người vì người khổ nên mới thu nhận người, thế mà người lại phản bội tỷ muội chúng ta. Người không muốn sống à ?

Nói xong, Diệu tứ muội phóng luôn ba ám khí. Linh Thanh Bình chẳng hề có vũ khí, nàng dùng cây chèo lên đỡ nhưng ba luồng ám khí đã bị Thiết Trung Đường phóng chưởng phong đẩy chúng rơi xuống nước.

Dương bát muội từ sau song thủ phóng ra như điện chớp đánh vào cây chèo của Thanh Bình gãy làm hai.

Linh Thanh Bình bị mất trọng tâm, thêm vào đó, thuyền thì nhỏ sóng gió lại mạnh, nàng không thể đứng vững nên phải ráng hết sức để nhảy lùi mấy thước.

Dương bát muội cười nhạt:

- Như vậy là người tìm cái chết đấy !

Nàng phóng một sợi dây định trói hai chân Linh Thanh Bình. Tội nghiệp cho nàng, một thiếu nữ ốm yếu, mong manh, thích lặng lẽ, không thích ồn ào. Với tâm tính như vậy rõ ràng không thích hợp với con nhà võ. Chỉ vì nàng được sinh ra trong một gia đình võ lâm nhưng võ công chưa được cao cường.

Lúc ấy, Linh Thanh Bình phải ráng hết sức phóng mình lên không. Nàng trông thấy sợi dây từng bay tới, tâm lý hoang mang. May thay, Linh Thanh Bình tránh được sợi dây từng, nàng nhìn xuống bên dưới thì sóng nước dữ dội không có chỗ tựa chân. Trong lúc ấy thì Thiết Trung Đường đang đấu với Diệu tứ muội đã mấy chục chiêu. Nước chảy xiết, sóng dâng cao, thuyền chòng chành nên chiêu thức và bộ vị đều không chuẩn xác. Hơn thế nữa, Thiết Trung Đường được sinh trưởng ở vùng biên hán không quen với sóng nước, lúc ấy chàng bị say sóng nên võ công của chàng chỉ thi triển được ba phần.

Lý nhị thư thì dùng móc xích móc chiếc thuyền gỗ của Linh Thanh Bình rồi hỏi Diệu tứ muội:

- Tứ muội, xem ra chiêu thức của hấn nhanh nhẹn, cần ta giúp không.

- Không cần !

Diệu tứ muội nói với Thiết Trung Đường :

- Tỷ muội chúng ta không có ác ý với người, tại sao người không theo tỷ muội chúng ta trở về ?

Thiết Trung Đường không trả lời, chợt nghe một tiếng “bồm”, thì ra Linh Thanh Bình rơi xuống nước. Chàng không chú ý đến đối phương mà chỉ nghĩ cách cứu Linh Thanh Bình. Ai ngờ chàng vừa muốn lao mình qua thì hai đạo ngân quang đang nhắm chàng lao tới với tốc độ rất nhanh. Thiết Trung Đường không cần tránh né mà phóng

chưởng chặn lại. Hai đạo ngân quang như biết ý chuyển ngay phương hướng nhằm bụng dưới của chàng mà lao tới. Chàng bị hai mặt tấn công nên không dám bay người lên. Tay trái Thiết Trung Đường phóng chưởng đón chiêu thức của Diệu tứ muội ở phía sau. Chiêu này tuy chàng phóng ra sau Diệu tứ muội nhưng chưởng phong của chàng lại đến trước.

Diệu tứ muội không ngờ tay chân của Thiết Trung Đường linh hoạt đến như vậy, chiêu thức thay đổi quá nhanh, nàng không thu về kịp đành cứ để chạm vào chưởng phong của Thiết Trung Đường.

Diệu tứ muội không chịu nổi với chưởng phong của Thiết Trung Đường, nàng đứng không vững buộc phải lùi lại, may mà có Lý nhị thư ở phía sau đỡ vào lưng, còn không thì Diệu tứ muội chắc chắn phải ngã xuống, tay phải của Thiết Trung Đường phóng chưởng, chặn hai luồng ngân quang. Hai đạo ngân quang chạm vào nhau rẽ thành hai mà lao tới. Loại ám khí này rất nhỏ và phóng rất nhanh nên không thấy rõ chúng thuộc loại ám khí gì.

Nguyên do ám khí này do Dương bát muội phóng ra. Thế ám khí này rất nguy hiểm, chúng được giữ trong bàn tay, có khi thì dùng chúng như “Lưu tinh chùy” có khi thì sử dụng như “Luyện tử phi trảo”, chúng thuộc loại binh khí ngoại môn phóng ra để hạ địch thủ.

Thiết Trung Đường nhìn thấy hoa mắt. Trong lúc ấy hai đạo ngân quang bay đến, hai đạo ngân quang rẽ ra làm hai nhắm vào hai huyệt thái dương của chàng bay tới. Thiết Trung Đường xuống bộ ngựa mặt đưa hai tay chống đỡ.

Không ngờ, chàng vừa thay đổi chiêu thức thì hai đạo ngân quang cũng thay lối, từ hai phía nhập làm một theo thế “Cầu vòng ôm mặt trời” đánh tới.

Dù đang bị lâm nguy nhưng Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh, chàng vội thu hai tay thành thế “Đồng tử bái Quan Âm” chàng lấy hết can đảm dùng chiêu thức thô thiển này để chụp hai đạo ngân quang.

Thiết Trung Đường cũng không kịp nghĩ tới là chàng đang đứng trên chiếc thuyền nhỏ, sóng nước dồn dập khác với đất liền. Trong tình thế ấy, Thiết Trung Đường không còn cách nào để né tránh. Chàng đã ra chiêu biến chiêu nhiều lần. Hai mắt của chàng như sáng hơn. Trong thời điểm này khoảng cách giữa Thiết Trung Đường và Linh Thanh Bình không còn bao xa.

Diệu tứ muội bị chàng đẩy té nhào vào lòng Lý nhị thư. Tay trái của Lý nhị thư đỡ Diệu tứ muội nên sức lực của cánh tay phải của nàng có phần nhẹ nên khi nàng phóng dây thừng qua bị sóng đưa ra ngoài.

Hai đạo ngân quang thì đang áp tới Thiết Trung Đường, sóng lớn cũng đang bổ đến. Khi hai đạo ngân quang chạm vào chàngh thì Dương bát muối cũng bị đẩy ra. Thời điểm mà hai đạo ngân quang chạm vào áo của Thiết Trung Đường cũng không còn sức đẩy nên không việc gì xảy ra chỉ làm cho Thiết Trung Đường một phen toát mồ hôi lạnh mà thôi.

Linh Thanh Bình đang bị dòng nước cuốn trôi. Do nàng cũng không quen với sóng nước nên bị sóng đẩy nàng cách xa mạn thuyền. Một phần gió lớn, phần sóng to, Linh Thanh Bình không còn khả năng tự chủ. Nàng buộc miệng kêu cứu, tiếng kêu của nàng pha lẫn với tiếng sóng gió nghe thật ai oán.

Thiết Trung Đường vừa thoát khỏi hai đạo ám khí của Dương bát muối. Chàngh không nghĩ gì khác hơn là nhảy tới cứu Linh Thanh Bình. Nhưng Lý nhị thư, Dương bát muối và Diêu tứ muối vây chặt Thiết Trung Đường. Chàngh thấy võ công của các Phong nữ chưa phải là địch thủ của chàngh. Thiết Trung Đường tính tới tính lui chỉ cần năm ba chiêu là đẩy cả ba người rơi xuống nước. Nhưng lúc này dù cho chàngh có ra chiêu thì cũng chỉ còn là hình thức bởi một phần do tinh thần của chàngh đang hoang mang số phận của Linh Thanh Bình, phần khác là bộ vị, thời gian và khí lực khác hơn bình thường.

Nên biết rằng, dù sức mạnh vác nổi cả ngàn cân nhưng bị say sóng thì mười cân cũng không vác nổi.

Thiết Trung Đường tự thấy “lực bất tòng tâm”, chàngh vừa khấn trương lại vừa tức giận.

Thấy vậy, Diêu tứ muối cười nhạt:

- Nếu người thề đáp ứng yêu cầu của chúng ta, theo chúng ta trở về thì tử muối chúng ta sẽ cứu mạng cho cô ấy.

Thiết Trung Đường nghiêng rằng, lấy hết sức phóng luôn ba chiêu.

Trong tiếng gió mạnh, sóng to, tiếng kêu cứu của Linh Thanh Bình như nhỏ dần.

Dương bát muối cười mỉa mai:

- Đây là do người thấy người chết không cứu chứ không phải tử muối chúng ta thấy người sắp chết không cứu.

Cô ta lại phóng ám khí.

Diêu tứ muối mỉm cười nói:

- Đúng đấy, chỉ cần người đáp ứng, chỉ cần Dương bát muối phóng tay ra là cứu cô ấy được ngay. Thực ra tử muối chúng ta đối với người cũng không ...

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường hét lên một tiếng:

- Được !

Diệu tử muội hỏi:

- Người đã bằng lòng ?

Thiết Trung Đường đáp:

- Bằng lòng !

Thiết Trung Đường vừa buông tay xuống thì ba mũi ngân quang bay tới ba huyết Khổng tuyền, Tương đài, Kỳ môn của chàng.

Thiết Trung Đường chỉ vì muốn cứu Linh Thanh Bình, mấy cô Phong nữ dù có đưa chàng đến chỗ chết chàng cũng cam chịu. Nhưng cần hiểu rằng, đầu óc của Thiết Trung Đường vẫn còn sáng suốt, thâm trầm. Quyết định của chàng không phải chỉ vì một lúc vội vàng xung động. Nếu như chàng không hạ quyết tâm thì tất cả hậu quả không thể nào lường được.

Diệu tử muội liếc mắt nhìn Linh Thanh Bình rồi cười nhạt:

- Cái con Thu Cô kiểu ong tay áo ấy chúng ta cứu hấn làm gì ? Chẳng bằng cứ để cho hấn chết chìm là xong.

Dương bát muội nhắc nhở:

- Nhưng chúng ta đã hứa với hấn rồi mà.

- Dù có hứa cũng không cứu ?

Rồi liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, thấy hai mắt chàng nhắm lại đáng lạnh lùng.

Gương mặt kiên nghị, thế đứng vững như tượng đá của Thiết Trung Đường như có một sức mạnh vô hình. Thấy vậy, Diệu tử muội không ngờ đến trong giây phút này mà chàng vẫn không tỏ nét giận dữ. Nàng có biết đâu cũng trong thời khắc ấy Thiết Trung Đường tự thấy không còn cách nào để cứu người yêu. Nỗi thất vọng ấy đã ngăn chặn cơn giận dữ của chàng.

Trông dáng dấp của Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng sắt đá, Diệu tử muội đổi ý:

- Thôi được rồi, hãy cứu cô ấy, vừa rồi ta chỉ đùa thôi. Điều gì mà chúng ta đã hứa thì làm ngay chứ không phải như người khác chỉ hứa suông.

Nói chưa dứt lời thì Dương bát muội đã liệng sợi dây tới. Khi ấy toàn thân của Linh Thanh Bình như bị chìm trong nước, người nàng chỉ còn nổi trên mặt nước chừng vài tấc, hai bàn tay nàng vẫy vẫy trên mặt nước trông thật thê thảm.

Sợi dây thừng vừa bay tới, hai tay Linh Thanh Bình liền nắm cứng. Thế là Dương bát muội kéo về Linh Thanh Bình lên khỏi mặt nước.

Linh Thanh Bình đang bất tỉnh nhân sự, hai hàm răng nghiến chặt, mặt nàng như tờ giấy màu vàng. Dương bát muội đưa Linh Thanh Bình lên ghe.

Diệu tứ muội vừa giữ thuyền lại vừa nhìn Thiết Trung Đường như thiếu nữ si tình. Rồi nàng hỏi Thiết Trung Đường :

- Người tên gì ?

Thiết Trung Đường chỉ nhắm hai mắt không trả lời một tiếng.

- Tại sao người không nói gì cả, Diệu tứ muội hỏi, ta cũng chưa hề điểm huyết á khẩu mà !

Đột nhiên Diệu tứ muội phóng tới nói:

- Nếu người không màng đến ta, phải chăng người xem thường ta ? Nếu người vẫn không chịu nói năng ta sẽ đá cô ấy xuống sông.

Thiết Trung Đường chợt quắc mắt, hai mắt chàng nhìn Diệu tứ muội như tóe lửa.

Diệu tứ muội lại hỏi:

- Người muốn gì cứ nói ra ?

Thiết Trung Đường chỉ thở dài nói:

- Tại hạ là Thiết Trung Đường. Cô nương còn muốn gì nữa ?

Diệu tứ muội mở tròn đôi mắt đắm đuối nhìn Thiết Trung Đường, dịu dàng nói với chàng :

- Ta há ! Ta muốn chàng ...

Lý nhị thư cười khanh khách:

- Nè lão tứ, sao lão ít nói thế, hãy lấy sức đi, đại thư đang chờ đấy !

Tay chèo của Diệu tứ muội quả nhiên càng nhanh hơn. Diệu tứ muội chợt đưa tay vuốt vào người Thiết Trung Đường.

Thấy thế Lý nhị thư cười :

- Cái con ả đầu này, người hãy xem cái bệnh si tình của người đến bao giờ mới hết !

Diệu tứ muội cứ nghiến răng bặm môi chịu trận.

Dương bát muội vẫn nghiêm trang nhìn về phía trước, tuổi nàng tuy còn trẻ nhưng hầu hết “phong nữ” đều nể nang kính trọng nàng.

Khi ấy, Dương bát muội mới quay đầu lại nói:

- Đến rồi !

--- o0o ---

Hồi 11

Phong Nữ Bay Tứ Tung

Thấp thoáng trong màn sương mù dày đặc đã xuất hiện chiếc thuyền lớn của Nhứt Oa Nữ Vương Phong. Cũng trong màn sương mù ấy đèn đóm trên thuyền chiếu sáng, lóng lánh trên mặt nước sông Hoàng Hà.

Phía mũi thuyền có bóng người đang nhìn về phía xa xa. Vừa thấy bóng chiếc thuyền nhỏ đã vội và quay vào khoang thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ vừa cập mạn thuyền lớn, Diệu tứ muội đã vội vàng ôm Thiết Trung Đường nhảy qua. Nàng ôm Thiết Trung Đường chặt đến nỗi chàng chỉ còn thở dài nhắm mắt.

Bóng người trong thuyền lớn đã rõ ràng, nhưng vẫn không nghe một tiếng động.

Diệu tứ muội ghé vào tai Thiết Trung Đường nói nhỏ:

- Trước hết để muội giải khai hai huyết đạo để chàng tự di chuyển.

Rồi nàng hôn vào má Thiết Trung Đường một nụ hôn ngọt ngào rồi mắng yêu:

- Đồ tiểu quỷ, chàng hãy nhìn muội thương chàng biết mấy !

Diệu tứ muội trở tay mở hai huyết đạo cho Trung Đường.

Tâm lý của Thiết Trung Đường trong hoàn cảnh này cũng không biết nên cười hay nên giận. Hai chân chàng tuy chấm đất, nhưng hai tay không cử động được, còn thân hình chàng như không còn lấy một chút khí lực. Lúc ấy thì Diệu tứ muội sửa lại áo quần, quần lại mái tóc bước vào.

Thiết Trung Đường thấy Diệu tứ muội chuyển qua dáng dấp nghiêm trọng. Chàng tự nhủ:

“Con nữ ma này bây giờ làm bộ đứng đắn, phải chăng trong khoang thuyền còn người nào vai vế trên hấn ?”

Diệu tứ muội đến cửa khoang thuyền, hé rèm nghiêm giọng:

- Đại thư, hấn đã bị chúng muội bắt trở về, tỷ đồng ý cho hấn vào bây giờ hay chưa ?

Có tiếng nói từ trong khoang thuyền:

- Mang hấn vào đây !

Diệu tứ muội quay mặt lại vẫy tay về phía Thiết Trung Đường :

- Vào đi !

Thiết Trung Đường ngần ngại đi từng bước. Chàng đoán rằng trong khoang thuyền có người nào mới đến nhưng không biết người đó là ai.

Diệu tứ muội giả vờ nạt:

- Vào đi !

Nàng vội cuốn rèm lên.

Dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn, soi tỏ một Thiết Trung Đường khiên nghị hiên ngang không hề biết sợ hãi. Bao nhiêu con mắt duyên dáng từ trong khoang thuyền đều đổ về Thiết Trung Đường.

Hai mắt chàng vẫn lạnh lùng, nhưng không biết đã còn bao nhiêu tiềm lực ở trong đôi mắt ấy.

Đôi mắt Thiết Trung Đường tuy không hề di động nhưng từng chỗ ở trong khoang thuyền, từng khuôn mặt, từng động tác đều không ra khỏi đôi mắt của chàng.

Đó cũng là nơi từng bị Hải Đại Thiếu đánh phá tới bờ. Bây giờ đã được sửa sang sắp xếp chỉnh tề.

Tất cả “phong nữ” đều vây quanh một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần. Họ chia làm hai phía. Phía phải khoang thuyền gồm ba thiếu nữ với phong thái thật yêu kiều, ngồi vào ba chiếc cẩm đôn.

Thiết Trung Đường không ngờ trong ba thiếu nữ lại có mặt Thủy Linh Quang. Trong sát na, bốn mắt nhìn nhau. Khiến gương mặt lạnh lùng của chàng cũng phải thay đổi nhưng rất kín đáo. Do vậy nên người ngoài khó mà nhận ra. Nhưng Thủy Linh Quang hình như quá kinh ngạc, nàng nôn nao đứng dậy.

Dẫu cho Thủy Linh Quang đã hết sức tự chế, nhưng vẫn không che nổi gương mặt của nàng vừa mừng lại vừa lo.

Hoàng Phong Nhứt Oa hỏi:

- Người mà các cô nương nhắc tới chính là hấn ?

Thủy Linh Quang gật đầu. Ba “phong nữ” ngồi ở phía trái nàng cũng mỉm cười :

- Hoa Đại Cô ! Không ngờ đại cô lại thật thà như thế. Đúng rồi, người mà tỷ muội chúng ta cần chính là hấn.

Thì ra thiếu nữ mặc áo gấm chính là người đứng đầu thất ma nữ môn hạ của Cửu Tử Quỷ Mẫu.

Nàng cười :

- Dị Băng Mai của chúng tôi nói quấy đấy, bây giờ các vị để chúng tôi mang hấn về, tất cả những gì xảy ra giữa chúng ta đều bỏ qua hết.

Hoàng Phong Nhứt Oa Hoa Đại Cô nói ngay:

- Các muội, hình như ta có nói rằng, chúng ta đến đây chỉ lấy tư cách cá nhân, chứ chưa hề đề cập đến trường hợp tha hấn phải không ?

Nghe thế, sắc mặt của Dị Băng Mai hơi biến sắc. Nhưng Hoa Đại Cô không chú ý đến nàng, mỉm cười nói:

- Dị cô nương là người càn quấy đó thôi. Nhưng ta mỗi khi làm việc gì đều không muốn lấy bùn liệng vào nước. Quĩ mầu tiền bối hỏi đến thế chúng tôi phải tức khắc đưa hấn tới. Nhưng lai lịch của tên thiếu niên này rất kỳ lạ, người nào cũng xem hấn như một báu vật, vì vậy mấy cô em của ta cũng không thể nào để hấn thoát, nếu ta đáp ứng yêu cầu của Dị cô nương thì còn mặt mũi nào nhìn họ ?

Nghe xong, Thủy Linh Quang tròn mắt ngạc nhiên:

- Thế ... thế thì ...

Mỗi khi hoàn cảnh khẩn trương, nàng lại nói không ra lời.

Hoa Đại Cô cười :

- Muội muội thương mến của ta, muội nói không được, hãy để cho Dị cô nương nói cho.

Thủy Linh Quang tức bực ngồi xuống, xem chừng như muốn khóc. Từ thuở nhỏ, nàng rất khéo chịu đựng mỗi khi gặp nghịch cảnh. Ngược lại mỗi khi Thủy Linh Quang tức giận thì nàng không thể chịu được, nhưng trường hợp này, nàng phải cố gấn chịu đựng.

Dị Băng Mai xịu mặt xuống không nói năng gì, chỉ có một ma nữ khác mỉm cười đứng dậy. Cô nàng trước sau vẫn không nói mà chỉ mỉm cười. Trong lúc này mới mở miệng:

- Hoa Đại Cô, nếu không thả hấn thì chúng tôi nói như thế nào với gia sư ? Mong người hãy tha cho hấn.

Hoa Đại Cô gật đầu:

- Người ta nói so với Cúc Hoa thì Dị Thanh Cúc đẹp hơn nhiều, ngay Hoa Đại Cô tôi đây cũng phải nể lời cô nương.

Dị Thanh Cúc cười ngọt ngào:

- Thế thì Đại cô bằng lòng tha hấn ?

- Nếu ta tha hấn thì mấy muội muội ta trách móc, trường hợp ta không tha hấn thì các cô sẽ hận ta, biết làm sao đây.

Bỗng dưng Diệu tứ muội chạy ra chen lời:

- Đại thư, chi bằng để chúng muội tiếp cô nương vài ba chiêu, nếu chúng muội thắng thì hãy nhường vị công tử ấy cho chúng tôi ?

Dị Thanh Cúc hỏi vặn:

- Còn cô nương thua thì sao ?

Diệu tứ muội cười khanh khách:

- Nếu tứ muội này thua thì nhường lại cho tỷ muội khác sẽ tiếp chiêu cùng Dị cô nương.

Dị Thanh Cúc mĩa mai:

- Cô nương hay nhỉ ! Các cô sao lại thông minh như thế. Nói như vậy có nghĩa là các cô nương chiếm hết tiện nghi ?

Diệu tứ muội cười ranh mãnh:

- Hảo thư thư, bọn muội còn quá nhỏ xin nhường cho một chuyến mà !

Dị Thanh Cúc cười như bướm liệng hoa rung:

- Như vậy không thể được.

Diệu tứ muội hỏi:

- Có gì không được ?

Lý nhị thư đang đứng sau lưng Thiết Trung Đường, nói nhỏ với Dương bát muội:

- Nếu tỷ muội mình không có Diệu tứ muội thì có ai đối phó nổi với Dị Thanh Cúc.

- Nếu không có Diệu tứ muội thì không còn ai đối phó nổi !

Nghe vậy Dị Thanh Cúc cười dịu dàng rồi nói:

- Thôi được, chúng ta thử một lần, nhưng chúng ta đấu ở đâu ?

Diệu tứ muội nghe xong, nàng cũng vừa cười vừa nói:

- Đấu ở chỗ nào cũng thế thôi ? Ở đầu thuyền được không ?

Không chờ đáp lời, Diệu tứ muội đã nhẹ nhàng bước ra cửa khoang thuyền. Khi đi ngang Thiết Trung Đường, nàng không quên vuốt vào mình chàng.

Mũi thuyền vuông vức chừng năm trượng vuông. Diệu tứ muội lấy phấn kẻ một hình tròn chừng một trượng năm thước.

Thấy vậy, Dị Băng Mai dặn dò Dị Thanh Cúc:

- Con nhỏ ấy khôn ngoan lắm, muội hãy đề phòng.

Thủy Linh Quang đến trước mặt Thiết Trung Đường, hình như nàng định nói gì đó. Khi đến gần thì Thủy Linh Quang không nói được, chỉ mỉm cười. Nàng cố hết sức mới mở miệng:

- Huỳnh dừng lo ...

Rồi vội vàng đi theo mấy người kia.

Diệu tứ muội gõ vào viên phấn trong tay, ngoảnh mặt lại nói:

- Tỷ muội chúng tôi đứng trong vòng tròn này chịu hai chiêu, ai ra khỏi vòng tròn thì thua.

Hoa Đại Cô mừng thầm:

“Tứ muội quả là thông minh, hẳn biết các ma nữ học trò của Quỷ mẫu, người nào cũng ác độc, nên vẽ một vòng tròn, nếu không địch nổi thì chỉ cần một bước nhảy là ra khỏi vòng tròn, nên đối phương không thể dả thương, hoặc làm phương hại đến tính mạng. Thêm vào đó, với vũ khí trong tay nếu ra tay tức thì chiếm tiện nghi.”

Diệu tứ muội hỏi:

- Dị thư thư, thư thư không dùng binh khí ?

Dị Thanh Cúc nói:

- Muội tốt quá, muội cứ sử dụng đi.

Diệu tứ muội cúi mình lễ phép:

- Đa tạ thư thư !

Nói chưa dứt lời, Diệu tứ muội liền phóng hai đạo ngân quang xé không khí bay tới. Một đạo ngân quang nhằm vào trán Dị Thanh Cúc, luồng ngân quang phía dưới nhằm vào hông của Dị Băng Mai.

Loại binh khí của các “phong nữ” là một sợi dây dài, đầu dây có một cái móc, riêng vũ khí của Diệu tứ muội thì đầu dây có hai cái ngân câu.

Loại binh khí này có thể công từ xa, khi thu về gần để thủ, có ám khí khi tung dây dài, khi thu ngắn thì không có ám khí. Trong lúc này nàng phóng một chiêu gồm hai cách, nhanh như điện chớp.

Dị Thanh Cúc cười:

- Tiểu phong tử (Con ong nhỏ) rất lợi hại, nói đánh là đánh ngay, ta nhường người ba chiêu.

Hoa Đại Cô thầm mừng:

“Nếu cô ấy xấp lại gần mà công thì binh khí của Diệu tứ muội không thể phát huy tác dụng. Lần này nếu cô ta bị Diệu tứ muội phóng chiêu thức thế nào cũng bức cô ấy ra khỏi vòng tròn”.

Chỉ thấy Diệu tứ muội uốn mình một cái ngân quang quay về. Luồng trái là chiêu “Tuyết phủ mai vàng”, luồng phải là chiêu “Mai vàng hé nhụy”, luồng phía dưới chiêu

“Cánh én mừng xuân” và “hoa đào lả tả”. Sau hai chiêu ấy thì hai ngân câu mới bắt đầu thi triển. Nên biết rằng loại binh khí ngoại môn này không dễ gì phát huy tác dụng ở khoảng cách gần và trong trường hợp cấp thiết. Lần này Dị Thanh Cúc hứa nhường ba chiêu rất phù hợp với ý đồ của Diệu tứ muội, nàng rất mừng rỡ nên cứ việc thi triển.

Ai ngờ Dị Thanh Cúc lại đổi ý:

- Không thể nhường ba chiêu mà chỉ nhường hai chiêu thôi. Nàng vừa cười vừa nói lại vừa lách khỏi các luồng ngân quang xông vào.

Trong khi ấy chiêu “Mai vàng hé nhụy” của Diệu tứ muội đã hết đà, còn chiêu “cánh én mừng xuân” vẫn chưa phóng ra. Lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh nên chỉ là trống không.

Diệu tứ muội giật mình thì Dị Thanh Cúc đã lợi dụng khoảng trống không ấy xông vào.

Loại ngân phi câu chỉ đánh xa chứ không đánh gần được, tay trái của Dị Thanh Cúc phóng ra nắm chặt đoạn giữa của sợi dây, còn tay phải của nàng đánh vào ngực Diệu tứ muội.

Bên trong thì Diệu tứ muội rất sợ hãi, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ sắc mặt bình thường, miệng vẫn cười, phóng cước đá vào cổ tay của Dị Thanh Cúc.

Tay trái của Dị Thanh Cúc bắt cổ chân của Diệu tứ muội, tay phải nàng giật nửa sợi dây, chợt nghe phía sau có gió, thì ra đó là ngân câu từ phía sau lưng Dị Thanh Cúc được Diệu tứ muội thu về. Đó là chiêu “Uyên ương song phi”. Chân phải trụ xuống, chân trái Diệu tứ muội phóng ra một chiêu gồm ba thức giáp kích Dị Thanh Cúc.

Tinh thần của Dị Thanh Cúc vẫn không rối loạn, nàng cũng không quay đầu mà lại cúi mình về phía trước, tay phải nàng nắm chân trái của Diệu tứ muội, đầu nàng húc vào ngân câu.

Trong thời khắc ấy, Dị Thanh Cúc chỉ cần đẩy nhẹ cánh tay thì Diệu tứ muội bị nhào xuống ngay. Nhưng Diệu tứ muội đã thu ngân câu bay trở về, bốn ngón tay nàng xấp nhập với Ngân hộ thủ, còn ngón tay cái bám vào ngón tay giữa rồi nàng trở bàn tay đánh vào cổ Dị Thanh Cúc. Trước tình thế ấy, nếu Dị Thanh Cúc dùng tay đỡ chiêu thức của Diệu tứ muội chắc chắn là nàng sẽ bị ngân câu gây trọng thương.

Cả hai người đều là những thiếu nữ có nhan sắc, thân hình lại yếu diệu nhưng chiêu thức của họ chẳng những nhanh nhẹn mà còn chuẩn xác và rất thâm độc, chỉ trong chớp mắt, mỗi bên đã ra mấy chiêu.

Những người chung quanh chứng kiến cuộc so tài đều như bị hoa mắt. Không ai ngờ cuộc so tài đã trở thành cục diện nguy hiểm. Bỗng nghe một tiếng “chát” một bóng người bay lơ lửng giữa không trung.

Do vì tình thế đang diễn ra như ngàn cây treo sợi tóc. Khi chiếc ngân câu của Diệu tứ muội chưa rơi xuống, Dị Thanh Cúc nhanh nhẹn trở tay phóng nửa sợi dây có một chiếc ngân câu khác mà nàng đã chiếm được từ tay Diệu tứ muội, lợi dụng trong lúc ấy nàng nghiêng mình về phía phải. Cùng lúc ấy ngân câu trong tay phải của Diệu tứ muội cũng vừa rơi xuống. Hai chiếc ngân câu chạm vào nhau phát ra âm thanh nghe chát chúa.

Toàn thân Diệu tứ muội bị chấn động buộc nàng phải phóng người lên cao đến ba trượng và không thể nào thu trở về được, nhìn xuống phía dưới sóng nước muôn trùng.

Mọi người chứng kiến đều rất lo sợ. Trong lúc ấy Dương bát muội phóng tức khắc một đạo ngân quang bay tới móc vào chiếc ngân câu của Diệu tứ muội, lợi dụng trường hợp này, Diệu tứ muội liền mượn thế lộn nhào, đầu xuống dưới, hai chân lên trời bay trở về chẳng khác nào một con chim én.

Mặc dù Diệu tứ muội bại trận nhưng nàng đã biểu diễn chiêu thức vừa nhanh lại vừa đẹp mắt khiến những người đang chứng kiến đều tấm tắc cổ vũ.

Thủy Linh Quang không nhịn nổi, nàng buộc miệng khen:

- Hay quá !

Ai ngờ Diệu tứ muội vừa đặt hai chân xuống mũi thuyền, thấy nàng lão đảo. Dương bát muội đã lao tới đỡ nàng. Dương bát muội lo lắng hỏi:

- Tứ thư, thư thư có sao không ?

Sắc mặt của Diệu tứ muội nhợt nhạt, mồ hôi lạnh đổ ra như tắm, giọng run run:

- Chỉ sợ ... chân ta không còn đi được nữa !

Dương bát muội thất kinh cúi đầu xuống nhìn xem, thấy máu chảy ra ướt đầm mũi giày gấm của Diệu tứ muội, hình như ngón chân cái của nàng đã bị gãy xương.

Toàn thể tỷ muội phong nữ đều lo lắng, riêng Dị Thanh Cúc vẫn đứng yên một chỗ xem như chưa có điều gì xảy ra. Nàng cười hì hì:

- Phải chăng ta đã đánh muội trọng thương ?

Dị Thanh Cúc tự đánh vào tay của nàng như ân hận:

- Cái tay của ta thật đáng tội chết, ngay cả nặng hay nhẹ cũng không biết, may mà chỉ bị thương ở ngón chân chứ chưa phải bị thương ở trên đôi má đẹp như hoa của muội.

Hoa Đại Cô vùng dậy cười gượng:

- Tuy cô nương không đánh vào má của nó nhưng đường đường một thiếu nữ mỹ miều mà lại bị què chân thì từ nay về sau còn ai để ý đến chớ ?

Dị Thanh Cúc cười khanh khách:

- Điều đó có quan hệ gì, đứa em thứ chín của Dị Thanh Cúc này cũng bị què giò. Nếu Diệu tứ muội cùng bị què thì xứng một đôi với Cữu đệ đệ, chứ có sao đâu ?

Dị Băng Mai đứng một bên chen lời:

- Chân của Cữu đệ đệ tuy què nhưng trí óc thì rất linh xảo, nếu không có hấn thì tỷ muội chúng tôi làm sao biết mà đến đây.

Thiết Trung Đường đang đứng như trời trồng ở trước cửa thuyền với nhiều tâm sự ngổn ngang:

- Thì ra cũng chính vì chàng nên thất ma nữ mới biết mà tìm đến. Nếu chàng chưa chết thì Linh Thanh Sương cũng chưa chết.

Ý tưởng ấy vừa thoáng qua trong đầu óc Thiết Trung Đường thì cũng là lúc tình thế ở trên thuyền đã thay đổi.

Lúc này tỷ muội phong nữ kéo cả ra vây chặt tỷ muội họ Dị.

Dị Thanh Cúc vẫn tươi cười thản nhiên:

- Sao ? Những thiếu nữ mặt hoa da phấn cũng muốn quần đấu hay sao ? Hoa Đại Cô, phải chăng cô nương bảo họ hành động như vậy ?

Hoa Đại Cô mỉm cười :

- Ai bảo cô nương đánh Diệu tứ muội của họ bị thương, bây giờ họ muốn lâm trận. Dù ai cũng không biết cách nào mà ngăn cản ?

Diệu tứ muội lấy tay áo lau mồ hôi lạnh ở trên trán, nàng vừa cười vừa nói:

- Thưa thưa, các người đừng nghĩ tới chuyện này, hãy bỏ đi, hãy thương ngón chân cho ta !

- Được, ta thường cho !

Dị Thanh Cúc liếc mắt ra dấu cho Thủy Linh Quang, hai tay Dị Thanh Cúc phóng luôn hai chưởng chia làm hai đánh vào sáu huyệt đạo của ba cô phong nữ.

Thủy Linh Quang nhảy tới trước mặt Thiết Trung Đường, đồng thời nàng phóng luôn mấy chiêu đẩy lùi Lý nhị thư miệng hỏi nhanh:

- Huynh bị thương ở chỗ nào ... Ở huyệt đạo nào ?

Thiết Trung Đường đáp nhanh:

- Huyệt Tương môn ...

Miệng Thủy Linh Quang nói nhưng hai bàn tay nàng không ngừng ra chiêu thức nguy hiểm nhằm dồn Lý nhị thư.

Tay phải Thủy Linh Quang giải huyết đạo cho Thiết Trung Đường. Không ngờ Thiết Trung Đường chợt thấy hai luồng gió mạnh đang ụp tới sau lưng của Thủy Linh Quang. Chàng vừa hét to:

- Thủy Linh Quang tránh mau !

Nào ngờ, Thủy Linh Quang chấp nhận bị thương miễn sao nàng giải được huyết đạo cho Thiết Trung Đường, nên nàng không nháy tránh, thủ chưởng của nàng vẫn phóng ra. Bản tính của Thủy Linh Quang thì yếu đuối nhưng đối với tình yêu thì nàng là một thiếu nữ si tình cố chấp.

Trước tình thế kinh hoàng ấy, bỗng nhiên Thiết Trung Đường ngồi phịch xuống. Công lực của chàng tuy bị mất nhưng kinh nghiệm của chàng mỗi khi lâm trận thì sự phán đoán của chàng về chiêu thức của kẻ địch không sai một ly.

Do vậy, thủ chưởng của Thủy Linh Quang mất tự chủ cũng đưa xuống theo, thân mình nàng cũng cúi về phía trước, nên hai đạo ngân quang chỉ bay qua đầu nàng. Còn Thiết Trung Đường chỉ bị Lý nhị thư kéo ra. Thế rồi hai đạo ngân quang bay trở lại vây kín Thủy Linh Quang. Nàng tả xung hữu đột về hướng Thiết Trung Đường, nhưng nàng không thể nào thoát được.

Gần đó Dị Thanh Cúc vẫn một mình tung hoành giữa đám binh khí của các “phong nữ”

Khoảng trống trên mũi thuyền chỉ có hạn nên các phong nữ lo sợ chính binh khí của họ chạm vào nhau nên họ không dám phóng dây dài có mang ngân câu. Trong lúc ấy gồm có hai trường kiếm, một cặp ngân câu điểm huyết, một cặp ngân quang đang vây kín Dị Thanh Cúc nên chỉ còn nghe tiếng binh khí kêu ring rang chẳng khác nào một khúc nhạc tiên.

Tình thế khá nguy cấp, Dị Băng Mai bức cận Hoa Đại Cô, đôi mắt nàng nhìn chằm chập vào Hoa Đại Cô rồi nói:

- Thôi cứ để bọn họ đấu với nhau, chúng ta hãy cùng vào trong khoan !

Hoa Đại Cô quay đầu nhìn rồi cũng cười :

- Ở tại đây cũng không ngại gì !

Dị Băng Mai lo ngại:

- Cô nương với ta ra tay thì sẽ có người khác tiếp sức.

- Còn có ai nữa đâu mà giúp sức.

Ngoài Diệu tứ muội đang bị thương. Lý nhị thư đang giữ Thiết Trung Đường, còn các phong nữ khác đều vào vòng chiến.

Dị Băng Mai không nói năng gì nữa, nàng cứ bước tới gần Hoa Đại Cô.

Thấy thế, Hoa Đại Cô nói:

- Cô nương cũng như ta đều là đại tỷ nên mọi người nhìn chúng ta là người lớn nếu lại cứ quyền đánh, cước đá đều làm trò cười mà thôi.

Dị Băng Mai hỏi:

- Thế thì chúng ta đấu bằng cách nào xin cứ nói ra ?

Hoa Đại Cô vừa cười vừa hô:

- Tới!

Thân hình của Hoa Đại Cô phóng lên đứng trên cây về phía trái cột buồm. Dị Băng Mai vừa nhú đôi mày, nàng cũng lăng không bay lên đứng vào cây xà ngang phía phải cột buồm.

Ai ngược mắt nhìn đều thấy cả hai người cùng đứng cạnh cánh buồm giữa trời mây và sóng nước chẳng khác nào hai tiên nữ, tà áo bay trước gió chẳng khác gì họ đang bay.

Lá buồm bắt đầu lộng gió, nhưng cả hai người thì đứng yên.

Dị Băng Mai hỏi:

- Cuộc đấu như thế nào ?

Hoa Đại Cô chỉ lên chóp cột buồm cho biết:

- Hai chúng ta, người nào phóng lên chóp cột buồm là người đó thắng.

- Nếu có người lộn nhào xuống thì sao ?

- Người nào còn sống thì người đó thắng.

Dị Băng Mai hỏi:

- Bắt đầu lúc nào ?

- Cô nương với ta chạy đến chính giữa cùng vỗ tay một cái là bắt đầu.

- Nếu một chưởng của Băng Mai này làm cho cô nương chấn động mà chết thì bất tất phải so sánh làm gì !

Hoa Đại Cô cười khanh khách:

- Dị cô nương quả là thông minh.

Với cách so tài rất mạo hiểm, cả hai người đều liễu yếu đào tơ họ trao đổi với nhau như em bé đang đùa giỡn. Cuối cùng họ đã đồng ý với nhau.

Nên biết rằng cách so tài này xem ra thật ly kỳ hấp dẫn, nhưng thật ra là trò sống chết. Cả hai người đều quyết dùng toàn bộ võ công, trí tuệ và tiềm lực. Chỉ cần một trong hai người mà nội lực khinh công quyền kiếm chưởng pháp thủ pháp ám khí thua

đối phương, chỉ một phần thôi cũng đủ không còn mặt mũi nào mà thách thức người khác.

Cả hai người đều từng bước một di chuyển. Gương mặt của hai người đều thoáng tươi cười. Nhưng cặp mắt của họ như định thần. Cứ mỗi bước họ xích lại gần nhau hơn, trong sự chú tâm của mỗi người đủ biết cuộc so tài rất quan trọng.

Cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn hai thước. Lúc ấy bất luận là ai, chỉ cần đưa tay ra làm chạm vào đối phương. Cả hai người đều tan biến nụ cười trên đôi môi.

Dị Băng Mai từ từ đưa tay ra, dĩ nhiên là nàng đã vận dụng hết sức mạnh của mình. Hoa Đại Cô chăm chú nhìn vào thủ chưởng của Dị Băng Mai, bỗng nhiên Hoa Đại Cô cười rồi khen:

- Đôi tay đẹp quá !

Rồi cũng phóng thủ chưởng nhanh như điện chớp.

Thật ra hai chữ “điện chớp” cũng không thể nào miêu tả hết tốc độ nhanh khi họ xuất thủ.

Ngón trỏ, ngón giữa và ngón út của Hoa Đại Cô vừa chạm vào đầu ngón áp út của Dị Băng Mai đã phát lên một tiếng “bốp” thân hình nàng cũng bay lên không trung.

Dị Băng Mai đã ngưng tụ chân lực nhưng chưa dùng đến. Nên biết rằng ngón áp út luôn luôn yếu thế hơn, chờ khi Dị Băng Mai sắp phóng chân lực thì toàn thân của Hoa Đại Cô đã nhảy xa mấy thước. Mới nhìn qua cứ tưởng là cô ta nhảy lên cột buồm. Đúng là đầu óc của người đứng đầu Hoàng giang nhất oa nữ Vương Phong hơn người khác đến ba phần. Hoa Đại Cô biết rằng Dị Băng Mai muốn lấy chưởng lực ra so tài với nàng nên Hoa Đại Cô phải sử dụng nhu thế tránh sức mạnh.

Trên nóc thuyền chỉ có một mình Thiết Trung Đường chứng kiến.

Khi ấy chàng chứng kiến tình huống như vậy, chàng không tránh được tâm lý hồi hộp ngẫm lo:

- Hoa Đại Cô quả lợi hại, nếu bây giờ Dị Băng Mai muốn không thất bại thì chỉ còn một cách.

Trong đầu óc Thiết Trung Đường vừa thoáng ý tưởng ấy, chỉ trong chớp mắt chàng thấy Dị Băng Mai chuyển ngay thế đánh vào cột buồm.

Chưởng này Dị Băng Mai đã dùng hết sức mạnh phóng ra nên lực đạo quả thật kinh người. Cây cột buồm lớn như thế đã bị đánh gãy. Chưởng phong của Dị Băng Mai

còn tác dụng hơn một trượng khiến cây cột buồm bay xa đến mấy thước, từ giữ không trung nàng từ từ rơi xuống rồi bám vào nóc thuyền.

Toàn thân của Hoa Đại Cô đang ở trên không, khi vừa đến đỉnh cột buồm thì cột buồm đã gãy khiến nàng mất mục đích và cũng không chỗ đặt chân, tự nhiên toàn thân nàng mất sức mạnh, chỉ còn cách từ trên không rơi xuống, trong lòng Hoa Đại Cô không thể không ngậm ca ngợi:

“Không ngờ chỉ trong chớp mắt mà cô ta lại nghĩ ra phương pháp duy nhất này. Nếu chỉ cần chậm lại một tích tắc là đủ thua rồi !”

Dị Băng Mai không chờ thân hình Hoa Đại Cô rơi xuống, nàng phóng luôn cả hai chưởng mạnh như bão táp đánh vào Hoa Đại Cô.

Ngược lại Hoa Đại Cô đang ở trên không nên không có chỗ tựa lại bị một lúc hai chưởng của Dị Băng Mai nên phải chịu rơi xuống nước. Dị Băng Mai không cần chú ý đến Hoa Đại Cô, nàng phóng mình lên nóc thuyền.

Hoa Đại Cô chỉ còn nói được mấy tiếng:

- Không xong rồi !

Bỗng nhiên nàng phóng một chân vào ngọn buồm, mấy ngón chân của nàng móc vào ngọn buồm. Khi ấy như mấy ngón chân móc vào cánh buồm làm trọng tâm khiến thân hình nàng quay như chiếc chong chóng. Nàng mượn cái đà ấy lao mình qua Dị Băng Mai.

Thân hình của Dị Băng Mai chưa kịp rơi xuống thì Hoa Đại Cô đã bay tới. Nàng thất kinh vội vàng thu chưởng.

Nhưng không kịp nữa, hai luồng chưởng phong chạm vào nhau phát lên một tiếng “bình” cả hai đều phải văng lên không.

Lần này Hoa Đại Cô nương lực mà phóng tới trong khi đó Dị Băng Mai trên đà rơi xuống. Dị Băng Mai bị chưởng lực của Hoa Đại Cô nên phải bay tà tà lui.

Hoa Đại Cô không cần chú ý đến Dị Băng Mai, nàng phóng mình lên phần cột buồm còn lại.

Ai ngờ Hoa Đại Cô chưa kịp thực hiện ý định của nàng thì trước mắt đã thấy năm đạo ngân quang bay tới.

Nguyên do là trong tay áo của Dị Băng Mai lúc nào cũng có ám khí, khi thân hình nàng bay tà tà liền lợi dụng phóng ám khí.

Hoa Đại Cô vung tay đánh rơi cả năm đạo ngân quang, nàng cũng không vừa gì cùng một lúc trả lời Dị Băng Mai cũng bằng năm đạo ngân quang ám khí bay tới. Trong

tình thế nguy cấp ấy, Dị Băng Mai cũng tung ra hai ám khí tuy không chuẩn lắm nhưng để chặn đà bay của Hoa Đại Cô.

Tuy là Hoa Đại Cô đánh rơi dễ dàng ám khí của Dị Băng Mai, nhưng nàng chờ cho năm ám khí ấy hoàn toàn rơi xuống nước thì Dị Băng Mai đã thối lui đồng thời phóng cả hai chưởng tấn công.

Chỉ trong chớp mắt cả hai người đã thi triển hơn mười chiêu.

Chưởng pháp của hai người đều nguy hiểm và rất nhanh. Bàn chân của họ không hện nhưng cùng một lúc chạm xuống cây cột buồm.

Nếu biết rằng về võ công thì hai người cũng tương đương, còn khả năng thông minh, tinh tế cũng là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lưỡng tài.

Cả hai người đều biết rằng dù cho cây cột buồm đã bị gãy nhưng người nào đặt chân trước vào đỉnh của đoạn còn lại thì cũng xem như là đã thắng cuộc. Do vậy nên chẳng ai nhường ai một bước.

Thiết Trung Đường nhìn không chớp mắt, đúng là trận so tài kinh thiên động địa. Chàng tuy có nhiều kinh nghiệm trong giao đấu nhưng chưa bao giờ chàng chứng kiến tận mắt một cuộc so tài như vậy.

Trong thời gian chưa nói hết một câu, cả hai người đều không biết ai thắng ai. Mỗi người đã phóng mình bao nhiêu lần, khoảng cách thắng phụ trong mỗi lần cũng như bóng ngựa qua cửa sổ.

Chưởng ảnh của Hoa Đại Cô chẳng khác nào cuồng phong. Nàng phóng chiêu “năm chim châu phụng”, “cuồng ong đùa nhụy” và “cánh én mừng xuân”.

Ba chiêu này Hoa Đại Cô phóng ra liên miên và đều là những chiêu thức linh xảo.

Sau ba chiêu ấy, Hoa Đại Cô liền phóng song chưởng với chưởng lực rất mãnh liệt nhưng thanh âm lại dịu dàng như tiếng suối reo rồi cũng âm thanh ấy chợt biến thành như núi lở đất long.

Chỉ có một chiêu trong ba chiêu ấy là mãnh liệt. Thực ra, Hoa Đại Cô tại thế dễ lùi, lùi nhưng lại tiến công, nàng chỉ chờ thân hình của Dị Băng Mai né tránh, thế là nàng phóng ngay lên cột buồm.

Ai ngờ Dị Băng Mai lại vận dụng sức tấn công để chống lại thế tấn công, khi chưởng phong của nàng xuyên vào một chiêu, Dị Băng Mai liền sử dụng ngón tay trở nhọn như mũi kiếm điểm vào bụng dưới của Hoa Đại Cô.

Chiêu thức này Dị Băng Mai cho là chiêu thức tối nguy hiểm. Chỉ khi nào đấu với người cùng giới nàng mới sử dụng còn đối với hào kiệt trên giang hồ nếu không phải là tình thế ngay cấp thì nàng cũng không dùng nó.

Hoa Đại Cô cũng ít khi đấu với người cùng giới, tự nhiên gặp phải chiêu thức này, đầu óc nàng hơi hoang mang, vả lại nàng cũng không biết tai hại của chiêu thức này như thế nào.

Trong nháy mắt tâm trí nàng rối không. Hoa Đại Cô cũng không muốn cả hai đều bị thương nên hạ thế chưởng xuống đón lấy. Chợt Hoa Đại Cô phát hiện chiêu thức ấy đối phương đã dùng sức mạnh kinh người. Thủ chưởng của nàng vừa chạm phải chưởng phong của Dị Băng Mai liền bị chưởng phong hút chặt. Hoa Đại Cô thất kinh:

- Thì ra cô ta dùng toàn lực để đấu với mình ?

Hoa Đại Cô không còn cách nào khác là vận toàn công lực để kháng cự với chưởng phong của đối thủ.

Cần hiểu rằng, lấy nội lực chống với nội lực quả rất nguy hiểm, một khi đã dùng tới cách này phần nhiều là một trong hai người sẽ bị tử thương. Nếu không chết thì cũng gần như chết bởi nội lực bị tiêu hao trầm trọng. Trong giới giang hồ, nếu chưa phải là kẻ thù không đội trời chung thì không ai sử dụng cách này cả.

Thiết Trung Đường chứng kiến một tình huống như vậy, chàng không tránh được nỗi lo âu. Bởi vì Thiết Trung Đường biết rõ Dị Băng Mai là một con người luôn luôn kiêu ngạo và hiếu thắng. Chàng cũng biết rằng, bây giờ hai người đấu nội lực, không thể trong một giờ hay một phút mà biết được kẻ thắng người thua. Cùng lúc ấy Thiết Trung Đường nhìn sang trận đấu phía bên kia thấy mấy đạo ngân quang đã tách trận đấu ra làm hai. Dị Thanh Cúc, một mình đấu với bốn địch thủ, nàng đang tả xung hữu đột, lách tránh giữa tám thứ vũ khí ngoại môn. Xem chừng như Dị Thanh Cúc không còn nhanh nhẹn như trước. Bốn “phong nữ” đang vây khốn nàng, họ vừa đánh vừa cười hi hi như cầm chắc phần thắng:

- Tỷ muội ơi ! Đừng đánh chết ả, chỉ cần làm cho ả què chân là đủ rồi !

Diệu tứ muội băng bó vết thương xong, nàng đứng bên ngoài chiêm vào :

- Cần phải lời hơn, phải đánh cho ả mất hai ngón chân.

Dị Thanh Cúc cười khanh khách:

- Các cô không sợ chư huynh muội chúng ta đến đây đòi lời sao ?

Nàng vừa phóng chưởng chỉ điểm, trong trong chớp mắt Dị Thanh Cúc đã phóng ra bảy chiêu.

Thấy thế, các “phong nữ” không còn cuộc đùa nữa. Họ cứ tưởng rằng đến đây họ có thể chiến thắng, nhưng kết quả không như họ nghĩ nên họ có phần hoang mang.

Riêng, Thủy Linh Quang thì đang đấu với hai “phong nữ”, cả hai bên đã thi triển gần một trăm chiêu. Nàng càng ra chiêu càng tỏ ra tinh luyện. Thân hình Thủy Linh Quang lẹ làng qua lại như điện xẹt. Bỗng nhiên nàng phóng ra một chiêu vừa lạ lùng vừa nguy hiểm.

May mà chiêu thức của Thủy Linh Quang tuy có lạ lùng nhưng không ác độc, tuy thế cũng đủ dồn song phong nữ ở vào thế hạ phong.

Nên biết rằng, Thủy Linh Quang sinh trưởng ở một nơi sơn cùng thủy tận. Nàng ở trong một cái ao đầm rộng lớn, nên thường mong được vượt qua. Do vậy, nàng mới dồn sức luyện tập khinh công. Nhờ vậy mà khả năng khinh công của nàng không thể lường được. Chỉ có một điều là Thủy Linh Quang chưa có nhiều kinh nghiệm trong giao đấu. Tuy vậy, nhờ tài khinh công của nàng nên đối phương không dễ gì tiếp cận, chiêu thức của nàng tuy không mãnh liệt nhưng cũng đủ để thắng.

Thiết Trung Đường cứ chăm chú theo dõi trận đấu, chàng vừa mừng lại vừa không ngớt khen thầm.

Sau ba trăm chiêu, hai phong nữ coi bộ không thắng nổi nên một người gọi:

- Hãy tăng cường đến đây một người nữa để trợ sức.

Thế là Dương bát muội bỏ Dị Thanh Cúc nhảy qua.

Phần so tài giữa Hoa Đại Cô và Dị Băng Mai thì bốn chuồng chạm vào nhau, người nào cũng đang toát mồ hôi lạnh.

Bốn mắt họ trợn lên nhìn nhau, dưới chân họ nghe rần rắc. May mà mũi thuyền kiên cố, còn không thì ít nhất những chỗ dưới bàn chân của họ cũng bị thủng.

Trong thời điểm ấy, người nào cũng tập trung toàn bộ tư thế để thắng đối phương, làm thế nào để chiếm trước đỉnh cột buồm còn lại.

Thiết Trung Đường đứng nhìn trận đấu ở trên mũi thuyền, tuy sắc mặt của chàng không hề biểu lộ nét vui mừng hay lo lắng nhưng trong lòng chàng như bị kích động, tất cả những người này vốn không có ân oán gì với nhau, nhưng trong giây phút này lại dốc hết toàn lực để chiến thắng. Chẳng qua bên nào cũng vì chàng. Kết quả như thế nào, người nào thắng, kẻ nào thua cũng khó mà liệu trước. Nhưng bất luận như thế nào, Thiết Trung Đường đều gánh tất cả hậu quả, chàng và tất cả mọi người vốn chưa hề ân oán, ngoại trừ Thủy Linh Quang.

Cũng trong lúc ấy, Thủy Linh Quang đang rơi vào thế hạ phong, với chiêu thức trầm ổn của Dương bát muội, với vũ khí ngoại môn của nàng lúc gần lúc xa, chùng như

chiêu thức của nàng xuất sắc hơn cả trong số phong nữ, với thân hình và thân pháp của Dương bát muội đã dồn Thủy Linh Quang ở giữ bốn thứ binh khí đều có ngân câu ấy. Tuy Thủy Linh Quang đã vượt qua nhiều nguy cơ, vả lại chiêu thức của nàng nhẹ quá, khiến Thủy Linh Quang đang ở trong tình huống rất nguy hiểm.

Lúc này, Thiết Trung Đường mới lộ nét lo sợ. Chàng không nhìn nơi nào khác mà chỉ nhìn theo thân pháp của Thủy Linh Quang. Cứ mỗi lần có một chiêu thức đánh tới nàng, Thiết Trung Đường đều tỏ dáng lo sợ. Ngược lại mỗi khi Thủy Linh Quang có phần thắng thế thì chàng tỏ ra vui mừng. Tình cảm của Thiết Trung Đường đối với Thủy Linh Quang thật vô cùng sâu nặng. Nhưng chàng chỉ ôm ấp ở trong lòng, trong giây phút này tình cảm ấy mới bộc lộ ra bên ngoài. Khốn nỗi, công lực của chàng đang bị chế phục, trước mắt chàng không có cách nào để giải cứu cho nàng như nàng đã giải cứu cho Thiết Trung Đường trong những trường hợp nguy nan. Nếu không có Thủy Linh Quang thì chàng đã bỏ mạng trong cái đầm bùn dơ nước đọng.

Thiết Trung Đường hít vào một hơi thật dài, chàng tự nhủ :

- Mình cần phải tìm cách ... phải tìm cách ... nhưng trong tình thế như vậy chỉ có trời sai thiên tướng thiên binh xuống mà thôi làm gì có biện pháp nào khác ?

Lý nhị thư đang chăm chú theo dõi cả ba trận đấu.

Tiếng gió và tiếng sóng dồn pha lẫn với tiếng binh khí thành một âm thanh rất lạ lùng. Thêm vào đó tiếng nước chảy nghe ra thật là náo nhiệt, tê tái.

Bỗng nhiên cước bộ của Thiết Trung Đường di chuyển về phía mạn thuyền. Chàng như vừa nghĩ ra một điều gì đó, nên nét mặt của chàng tự nhiên sáng ra.

Chợt nghe một tiếng sóng đánh vào mạn thuyền. Lý nhị thư nhìn về phía ấy. Khi nhìn lại đã không thấy Thiết Trung Đường. Lý nhị thư thất kinh vội đi tìm. Mạn thuyền kề cận với mặt nước nên sóng vỗ liên tục. Thiết Trung Đường liền nhảy xuống sông.

Lý nhị thư sợ quá, chỉ biết la lớn:

- Không xong rồi, hắn đã bỏ trốn.

Tất cả “phong nữ” nghe tiếng của Lý nhị thư đều giật mình hỏi:

- Người nào ?

- Cái tên ... Thiết ...

Lý nhị thư líu lười không nói được.

Lý nhị thư nói chưa dứt thì tất cả binh khí của phong nữ đều dừng lại cả. Dị Thanh Cúc và Thủy Linh Quang cùng với năm phong nữ chạy đến mạn thuyền. Rõ ràng là bọn họ không ra khỏi tính toán của Thiết Trung Đường vì tất cả đã ngưng trận đấu.

Chàng nghĩ rằng chỉ có cách này mới giải cứu được Thủy Linh Quang chính vì vậy, chàng chấp nhận hi sinh thân mạng của chàng lao xuống giòng sông.

Nước chảy xiết, các phong nữ tuy quen với thủy tính nhưng không một ai dám nhảy xuống sông. Còn Thiết Trung Đường đến giờ vẫn chưa thấy nổi lên.

Thủy Linh Quang quá lo sợ cho tính mạng của Thiết Trung Đường. Nàng hét lên:

- Chàng ... các người ...

Các phong nữ quay đầu nhìn Thủy Linh Quang nhưng vẫn không ai có cử động nào cả.

Thủy Linh Quang chợt nhào tới và có ý định nhảy xuống sông, liền bị Dị Thanh Cúc ôm chặt rồi nghiêm giọng:

- Muội đâu quen với sóng nước ?

Thủy Linh Quang nghiêng rằng bặm môi, đôi mắt nàng trợn trừng lắc lắc đầu.

Dị Thanh Cúc dậm chân nói:

- Muội ngu quá ! Không quen sóng nước thì làm sao mà cứu hấn được ?

Hai giòng nước mắt từ từ lăn xuống đôi má của Thủy Linh Quang, nàng run run nói:

- Muội, muội không thể chứng kiến tận mắt nhìn huynh ấy ... huynh ấy chết một mình mà muội không thể cứu được.

Dị Thanh Cúc cứ nắm chặt vai của Thủy Linh Quang rồi tỏ lời oán hận các phong nữ:

- Các cô chết cả rồi sao ? Tại sao lại không nhảy xuống cứu người ?

Chợt nghe có tiếng nói:

- Chúng tôi với hấn đâu có thâm tình gì. Vì sao phải liều mạng đi cứu hấn.

Dị Thanh Cúc không biết có ai vừa nói, nàng mắng toáng lên:

- Đồ nữ nhân ác độc, người, các người lại nhẫn tâm thấy người chết mà dương dương không cứu.

Nghe Lý nhị thư nói:

- Nếu hấn không quen thủy tính thì nhảy xuống là chết tức thì. Bây giờ chúng ta dù có nhảy xuống thì chẳng qua là để vớt xác hấn mà thôi.

Thủy Linh Quang vừa khóc sụt sụt vừa cố nói:

- Huynh ấy không chết ... huynh ấy không thể chết... Huynh ấy mãi mãi sẽ chẳng bao giờ chết.

Chợt thấy Dương bát muội chạy đến mạn thuyền. Thấy vậy Lý nhị thư hỏi:

- Muội định làm gì ?

Bát muội đáp gọn:

- Cứu hần !

- Muội điên rồi sao ? Tuy quen với thủy tính nhưng sông Hoàng Hà này không phải như sông Trường Giang, tại sao muội lại phải hy sinh ...

Dương bát muội không chú ý đến Lý nhị thư, nàng vẫn yên lặng lao mình xuống nước.

Hai chân của Thủy Linh Quang mềm nhũn, nàng quỳ xuống sàn thuyền cầu nguyện:

- Xin trời xanh hãy che chở cho chàng. Huynh ấy ... là một con người tốt nên không thể chết..

Dị Thanh Cúc vẫn nắm chặt Thủy Linh Quang đến nỗi năm ngón tay của nàng trắng bệch. Nhìn thấy Dương bát muội nhảy xuống nước, Thủy Linh Quang vừa khóc vừa khen:

- Tỷ ấy là một người tốt. Cô nương cứu được huynh ấy hay không muội cũng nhớ ơn cô nương mãi mãi.

Chỉ còn hai người, đó là Dị Băng Mai và Hoa Đại Cô đang chuẩn bị đối chưởng, người nào cũng biết tình hình đang diễn ra. Khốn đốn nhưng chẳng một ai chịu buông tay. Do vì trong giây phút này họ đưa hết công lực tập trung vào thế chưởng, một là để giữ thân, một là để tấn công đối phương không ai chịu thu nội lực của mình, trừ phi cả hai người cùng một lần rút nội lực, nhưng chẳng người nào dám mạo hiểm như vậy. Dù tình thế rất nguy cấp mà người nào cũng biết rõ nhưng họ chú tâm định thần. Trong lúc ấy chợt có một cơn gió mạnh đang ào ào ập đến. Trong tiếng gió xuất hiện một chấm đen đánh vào cột buồm rồi bốc cháy.

Thấy thế, Hoa Đại Cô và Dị Băng Mai đều hoảng hốt. Nhờ vậy mà chưởng thế của họ tách ra làm hai hướng. Trong lúc này, chẳng những thế chưởng của họ tách nhau mà nội lực cũng yếu đi bởi vì người nào cũng vừa trải qua tâm lý kinh hoảng. Dần dần không người nào còn nội lực. Một khi thế chưởng đã tách rời, nội lực sẽ không còn. Họ dùng thân hình để tránh cây cột buồm, nhưng cột buồm thì đang cháy.

Cả hai người đều sửng sốt. Gió thổi mạnh, ngọn lửa càng bùng cao. Cả hai không hện nhau nhưng cùng có một hành động giống nhau là phóng chưởng phong đẩy cây cột buồm ngã xuống nước.

Hoa Đại Cô vừa gượng cười nói:

- Hai chúng ta đã phí mất nửa ngày trời so tài mà chẳng ai chiếm được cột buồm.

Dị Băng Mai chỉ thở dài không nói.

Cũng trong lúc ấy phía hạ lưu sông Hoàng Hà xuất hiện một chiếc thuyền đang lướt tới.

Một đại hán mình cao lớn đang đứng trên mũi thuyền hét lớn:

- Hãy mau mau thả Hải Đại Thiểu, nhược bằng không thì Tích Lịch đạn của lão phu sẽ phá nát thuyền các người.

Tiếng hét theo gió bay đến chẳng khác gì tiếng chuông đồng.

Hoa Đại Cô nhú mày :

- Tích Lịch Hỏa lại đến nữa rồi.

Tích Lịch Hỏa mặt chiếc áo chên màu đen, đầu tóc và râu đều bạc phau, trên tay lão nắm sẵn cung tên, bên hông tồn teng một cái bao da báo, uy phong lẫm lẫm.

Lúc ấy Dị Băng Mai đang bận giữ Thủy Linh Quang, Hoa Đại Cô nháy xuống nghe Thiết Trung Đường đã nháy xuống sông, nàng cũng nhú mày lo lắng. Nàng tranh thủ hỏi Diệ tứ muội vài câu, rồi lập tức đứng vào mũi thuyền hỏi lớn:

- Phải chăng người ở trước mặt là Tích Lịch lão tiền bối.

Tích Lịch Hỏa đáp:

- Ngoài lão phu thì còn ai ?

Hoa Đại Cô vui cười hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối tìm tỷ muội chúng tôi để giải khuây ?

Tích Lịch Hỏa nổi cơn thịnh nộ :

- Đồ thối tha ! Sao ngươi không nói lão phu sẽ đánh đắm thuyền.

Nói xong, tay trái Tích Lịch Hỏa đưa cung lên, tay phải kéo dây cung khiến cây cung uốn cong thành hình nửa mặt trăng.

Hoa Đại Cô cười khanh khách:

- Lão gia, lão gia muốn đốt thì cứ đốt. Nếu lão gia đốt thuyền thì Hoa Đại Cô này sẽ đưa tất cả tỷ muội đến nhà lão gia để kiếm ăn đấy.

Nghe xong, Tích Lịch Hỏa ngớ ngẩn một hồi. Xưa nay lão chưa hề gặp một người đàn bà như Hoa Đại Cô và lão cũng không biết sẽ cư xử như thế nào với người đàn bà như thế.

Hoa Đại Cô nhìn quanh một vòng rồi nói tiếp:

- Lão gia, nếu lão gia không có việc gì thì xin mời lên thuyền nghỉ ngơi. Tỷ muội chúng tôi lúc nào cũng có sẵn rượu thịt, lại còn có cả ...

Tiếng cười của Hoa Đại Cô trong như chuông reo, nàng chột xuống giọng:

- Nếu lão gia không bằng lòng vẻ đẹp của tỷ muội này thì tại đây đang có mặt mấy nữ đồ đệ của Quỷ mẫu ...

Tích Lịch Hỏa nghe xong, lão vừa tức vừa giận nhưng lão không biết phải làm gì thì cũng vừa lúc thuyền nhẹ của lão đã đến gần.

Kể từ khi Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu chia tay nhau tại nhà Lý Lạc Dương, mỗi người một ngã. Giữa bước lưu lãng giang hồ hai người lại gặp nhau, họ cảm thấy ý hợp tâm đầu nên đã kết bạn với nhau. Khi Hải Đại Thiểu đến gặp Nhất Oa Nữ Vương Phong có hẹn với Tích Lịch Hỏa ngồi trên thuyền chờ.

Cái tên Tích Lịch Hỏa đúng là như sấm sét, lão không thể nào ngồi yên để chờ đợi. Lão mới ngồi chờ được một lát thì nóng ruột chèo thuyền tới tìm.

Nhưng khi lão tới thì thấy trên thuyền toàn là nữ nhân.

Hoa Đại Cô nhìn Tích Lịch Hỏa giận dữ như thế nhưng xưa nay nàng chẳng bao giờ để tình cảm lộ trên gương mặt mà chỉ ở trong tiếng cười. Trong lúc này ai nhìn vào sắc mặt của Hoa Đại Cô cũng không thể nào ngờ tới tình hình nguy khốn vừa diễn ra trên thuyền.

Hoa Đại Cô vừa mỉm cười vừa hỏi:

- Lão gia, lão gia có đồng ý lên thuyền hay không ?

Cơn giận dữ của Tích Lịch Hỏa như có phần nguôi, nhưng rồi lão vẫn hét:

- Tại sao ngươi không phải là một gã đàn ông. Nếu ngươi là một gã đàn ông, ha ha ha ...

Hoa Đại Cô nở nụ cười duyên dáng:

- Xin lỗi lão gia, chỉ hận là mẫu thân thiếp sinh ra thiếp là một người con gái, dù có muốn cũng không được nữa rồi.

Tích Lịch Hỏa vẫn nổi giận:

- Nếu ngươi hại Hải Đại Thiểu thì lão phu sẽ ...

- Thiên sát tinh nổi tiếng trong giang hồ, võ công lại cao hơn tỷ muội tiên thiếp thì làm sao mà hại được lão ta. Hà huống...

Hoa Đại Cô nhấp nháy đôi mắt nói tiếp:

- Với dáng dấp của lão ta hiên ngang, đường đường là một nam tử hán, tỷ muội tiên thiếp không đủ ưa hay sao mà còn nghĩ đến việc hại lão ta.

Tích Lịch Hỏa hỏi:

- Hắn đến đây rõ ràng như thế, tại sao bây giờ chẳng thấy ?

- Lão gia, lão gia nói năng đã kỳ chưa ? Hải tiên bối đường đường là một gã đàn ông chứ đâu phải là một đứa trẻ con, tiện thiếp cũng không phải là mẩu thân của hấn. Hấn đi đâu, làm sao thiếp biết được. Lão gia, tiện thiếp nghĩ rằng lão gia chẳng cần tìm hấn làm gì mà hãy lên thuyền uống một chút gì cái đã. Lão gia cũng không phải là phụ thân của hấn thì hà tất phải nhọc sức đi tìm hấn ?

Hoa Đại Cô cứ nhõng nhẽo nói mãi. Tích Lịch Hỏa cứ nghĩ lui nghĩ tới xem chừng như đối phương nói cũng có lý.

Lão suy nghĩ một hồi, rồi lão gật đầu tự nhủ :

- Đúng rồi, chỉ sợ hấn đi đâu đó thì mình chưa biết, nhưng điều giữa hấn với mấy cô nàng này cũng không có thù hận gì, ắt bọn chúng không hại hấn làm gì ?

Hoa Đại Cô khen ngay:

- Lão gia nói như vậy là phải lắm, sao lão gia không nhảy qua thuyền với tỷ muội thiếp ?

- Thôi khỏi cần, ta đến đây là để tìm Hải Đại Thiểu. Bây giờ hấn ...

Chợt Tích Lịch Hỏa hét lên một tiếng chỉ tay nói:

- Hấn đây rồi !

Hoa Đại Cô giật mình nhìn theo ngón tay của Tích Lịch Hỏa, thì ra người đứng trước cửa thuyền không ai khác hơn là Hải Đại Thiểu, một Hải Đại Thiểu đã bị nàng điểm vào ba huyệt đạo.

Hải Đại Thiểu đứng chống nạnh, hai mắt hấn tỏa hào quang như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ địch.

Tích Lịch Hỏa mừng quá, lão nhảy ngay lên thuyền nóng lòng hỏi:

- Hải huynh đệ, có việc gì không ?

Hải Đại Thiểu đáp:

- Chẳng có việc gì.

- Không có việc gì thì tốt quá, thôi chúng ta hãy đi !

Hải Đại Thiểu ngừng tiếng cười nạt:

- Hãy chờ mỗ tính toán cái đã rồi sẽ đi.

Hoa Đại Cô cười nhạt:

- Người muốn tìm ta để thanh toán thì rất dễ, nhưng người cần phải hiểu rằng, ai là người đã ra tay cứu người.

Tuy lúc này Hoa Đại Cô vẫn tủm tỉm cười, nhưng có phần gượng gạo.

Nàng đã tự tay điểm huyết Hải Đại Thiếu rồi đưa lão xuống phòng kín. Đến bây giờ Hoa Đại Cô cũng không biết người nào đã giải huyết đạo cho hấn.

- Người muốn biết ai đã giải khai huyết đạo cho Hải mỗ tưởng cũng không khó.

Hải Đại Thiếu liền tránh ra một bên nói:

- Ở trong khoang thuyền.

Nghe vậy Hoa Đại Cô hết hồn, sắc mặt của nàng trắng bệch. Một lát sau nàng cười gượng:

- Hay để ta xem hấn có phải là ba đầu sáu tay hay không ?

Nàng vừa nói vừa đi tới khoang thuyền. Hải Đại Thiếu lại vội vàng ngăn lại nạt:

- Khoan đã !

Hoa Đại Cô thở dài một tiếng, ngửa mặt nhìn Hải Đại Thiếu xuống giọng:

- Có lý nào người quên hết quá khứ giữa chúng ta để rồi hôm nay người lại hành động như thế này ?

Hải Đại Thiếu không nói một lời, chỉ nhìn Hoa Đại Cô với hai con mắt lạnh lùng.

Hoa Đại Cô cúi mặt giọng nói buồn buồn:

- Hôm nay chẳng biết có bao nhiêu người muốn hại thiếp, chàng đã không giúp thiếp thì thôi, tại sao lại tiếp tay với kẻ khác ?

Hải Đại Thiếu tuy không nói năng gì, nhưng sắc mặt lạnh lùng của lão đã nói lên được tất cả.

Đôi mi dài của Hoa Đại Cô sụp xuống che kín tia nhìn của nàng. Chỉ nghe giọng nói nhỏ nhẹ của nàng :

- Dù thế nào đi nữa, chúng ta đã thân thiết với nhau đã lâu ngày, thậm chí thân nhau đã nhiều năm... Nếu quả như chàng muốn thanh toán thiếp nào có gấp gì trong ngày hôm nay ?

Hải Đại Thiếu hét một tiếng:

- Được ! Nếu sau này ...

Hoa Đại Cô vẫn đôi mắt buồn u ất:

- Ngày sau hãy thanh toán, chỉ cần hôm nay thiếp còn sống.

Tay phải của Hải Đại Thiếu dùng chưởng phong nâng người khai giải huyết đạo của lão lên trước mặt Hoa Đại Cô rồi lớn tiếng:

- Người đã bằng lòng bán hấn cho Hải mỗ. Hôm nay Hải mỗ mang hấn cùng đi.

Hoa Đại Cô chỉ còn thở dài:

- Muốn mang thì cứ mang theo.

- Đi !

Hải Đại Thiểu chỉ nói một tiếng.

Vừa nói xong, Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa từ mũi thuyền nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ. Lúc ấy mọi người mới chứng kiến tài khinh công của một Thiên sát tinh khét tiếng trên giang hồ.

Với cái thân hình to lớn của Hải Đại Thiểu, nhưng khi lao nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ như thế nhưng thuyền không hề bị chòng chành.

Tích Lịch Hỏa vừa lắc đầu vừa nói:

- Người huynh đệ, đúng là tì vị của chúng ta dù chết cũng không đổi được. Chỉ muốn ăn thứ mềm chứ không thích loại thức ăn cứng, chỉ cần một vài câu nói nhẹ nhàng là xuống nước tức khắc.

Hải Đại Thiểu hỏi:

- Huynh đệ có biết cô nàng ấy là ai không ?

- Phải chăng cô ấy là đại tỷ của Hoàng giang Nữ Vương Phong ? Một con người vừa cứng rắn lại vừa mềm mỏng. Thực ra lão phu khi gặp cô nàng cũng không có cách gì.

Hải Đại Thiểu nói:

- Hôm nay nàng đang đứng đầu “Phong nữ” nhưng ngày trước ...

Tích Lịch Hỏa hỏi:

- Ngày trước thì sao ?

Hải Đại Thiểu dùng chưởng phong nâng người trong khoang thuyền đặt vào lòng thuyền rồi nghiêng răng nói:

- Ngày xưa cô nàng là thê tử của mõ.

Nghe xong, Tích Lịch Hỏa ngơ ngác:

- Cô ấy ... cô ấy ...

Hải Đại Thiểu ngửa mặt nhìn trời rồi chậm rãi nói:

- Quanh năm mõ phiêu lãng khắp bốn phương. Cô ấy ... Kẻ đại trượng phu nếu thê tử không hiền, con không hiếu thì giữ để làm gì ?

Cả hai người đều cúi đầu, tâm tình của họ đều thoáng nỗi buồn.

Trong lúc ấy, trong khoang thuyền có tiếng rên rĩ vọng ra.

oOo

Hoa Đại Cô đang đứng trên mũi thuyền bên, nàng hít một hơi dài rồi đi vào khoang. Các “phong nữ” khác thấy tình thế diễn ra không mấy thuận lợi cùng tiếp gót theo nàng.

Khi ấy Thủy Linh Quang vẫn còn khóc. Dị Băng Mai và Dị Thanh Cúc thì đang hồi hộp, còn Dương bát muội thì đang lội đi tìm, thấy cô ta ngoi lên mặt nước để thở, nhưng Hoa Đại Cô vén bức rèm bước vào khoang, Khi Hoa Đại Cô đặt chân vào khoang thuyền thì đèn đóm đều tắt sạch, duy chỉ còn lại một ngọn đèn tỏa ánh sáng hân hoàng quạnh quẽ, không có một bóng người.

Nàng ngơ ngác tự nhủ:

“Phải chăng Hải Đại Thiếu đã gạt mình ?”

Vừa thoáng ý tưởng ấy thì từ phía sau vọng lại âm thanh thật khó nghe:

- Ở đây !

Hoa Đại Cô giật mình bước qua một bên.

Gần cửa khoang trên một chiếc ghế gỗ có một người đang ngồi chễm chệ. Dưới ánh sáng hân hoàng của ngọn đèn, mới nhìn chẳng khác nào một bóng ma.

Hai tay người này đặt trên tay ghế, hai ống tay áo vừa rộng lại vừa dài tiếp giáp với lòng thuyền.

Với khuôn mặt tròn, hai lông mày như hai lưỡi kiếm, nhưng hai con mắt sâu như hai cái hang nhỏ cứ nhìn về phía trước không hề nhấp nháy.

Khuôn mặt của người này rất trầm tĩnh tựa hồ như lúc nào cũng lạnh lùng. Mái tóc dài che kín cả đôi mi, thêm vào đó hình như tỏa ra một thứ ma lực thần bí.

Sau lưng người này có một người con gái sắc mặt xanh xao, thân hình mong manh yếu điệu nhưng lại rất đẹp. Hai mắt người con gái này thì lại buồn man mác như đang uẩn một tâm sự gì đó chưa nói được ...

Cô ấy chính là Linh Thanh Bình đã được các “phong nữ” cứu từ lòng sông lên.

Trong trường hợp này, Hoa Đại Cô cũng phải ngơ ngác một hồi, nhưng nàng trấn tĩnh ngay lập tức. Nàng cố ý không quan tâm gì đến người ngồi trên ghế, mà lại hướng về Linh Thanh Bình hỏi:

- Muội tỉnh rồi à, muội đã khỏe chưa ?

Linh Thanh Bình cũng sửng sốt, nàng không ngờ Hoa Đại Cô lại còn cư xử với nàng nhu hòa đến như vậy, đôi môi nàng mấp máy nhưng không nói một lời nào.

Hoa Đại Cô than thở: - Tuy muội đã đối xử với tỷ vô tình đến như thế, nhưng tỷ tỷ vẫn quan tâm đến muội. Muội hãy thay áo quần nhé ! Kéo áo quần của muội vừa bị ướt sạch rồi bệnh chết.

Hoa Đại Cô nhẹ nhàng bước tới, nàng vẫn không hề chú ý đến người đang ngồi chễm chệ trên ghế. Miệng vẫn mỉm cười :

- Muội hãy xem, tỷ tỷ chăm sóc muội mà thôi mà quên mất người bạn của muội.

Nàng nói tiếp:

- Thực ra mà nói, người bạn của muội là ai thế ? Hãy giới thiệu với tỷ tỷ đi muội.

Linh Thanh Bình vốn còn quá trẻ, tính tình cũng còn hay nhẹ dạ. Nghe Hoa Đại Cô nói năng thân mật, không hề tỏ ra giận hờn, lại thêm thủ đoạn của Hoa Đại Cô làm bộ như chân thành.

Bỗng Hoa Đại Cô quắc mắt xem chừng như ngạc nhiên hỏi:

- Nếu người ấy không phải là bạn của muội thì tại sao lại ngồi trong khoang thuyền của tỷ ?

Linh Thanh Bình vừa lắc đầu vừa đưa mắt ra dấu xem chừng như nàng không muốn nói.

Hoa Đại Cô cứ tảng lờ như không trông thấy hỏi tiếp:

- Bạn bè không được mời lại tự vào, nếu có việc gì thì cứ nói với chủ nhân này ?

Người ngồi trên ghế chỉ lạnh lùng nói mấy tiếng:

- Tại hạ là Ngải Thiên Phúc.

Chủ yếu là nói rõ ba tiếng “Ngải Thiên Phúc”.

Quả nhiên, Hoa Đại Cô giật mình. Nàng chưa kịp nói gì thì đã nghe có tiếng khóc từ bên ngoài vọng vào. Tiếng khóc của Thủy Linh Quang cùng với tiếng hỏi dồn dập.

- Tìm không thấy sao ?

Kế đến là tiếng thở dồn dập của Dương bát muội :

- Ta cố tìm nhưng không thấy, nhưng ... quả như hắn đã chết thì thì hài phải nổi lên.

Thủy Linh Quang lại vừa khóc vừa gọi:

- Thiết Trung Đường ... Trung Đường, chàng chết sao mà khốn khổ như vậy ...

Sắc mặt Linh Thanh Bình tái mét, toàn thân nàng run cầm cập, nàng lùi lại mấy bước rồi ngã lảo đảo xuống sàn thuyền.

Nghe tiếng ngã, Hoa Đại Cô chuyển mắt nhìn qua.

Khi nhìn lại thì không thấy Ngải Thiên Phúc đâu nữa, chỉ còn tấm rèm phe phất trước cửa.

Rồi Linh Thanh Bình cũng đột ngột phóng ra.

Hoa Đại Cô chạy ra trước bức rèm, nàng khựng lại rồi nhú mào suy nghĩ một hồi, rồi vội vàng chạy đến một góc ở phía trái.

Bốn mặt khoang thuyền đều có rèm che, nàng vén rèm thò tay vào xem chừng. Một bên vách khoang bỗng xuất hiện một lỗ trống có mảnh kính để nhìn. Từ bên trong nhìn ra chẳng những trông rõ cảnh vật bên ngoài mà cảnh vật còn được phóng đại.

Linh Thanh Bình, Dị Băng Mai, Dị Thanh Cúc và Thủy Linh Quang đều bị Ngã Thiên Phúc đứng chặn phía sau một bên thì Dương bát muội ướn như chuột lệt đứng trước các “phong nữ”

Hình như họ đang tranh luận, nhưng không biết họ đang nói gì ?

Xa xa trên dòng sông như xuất hiện mấy chiếc bè.

Hoa Đại Cô nhủ thầm:

“Người ta bảo rằng thế lực của Cửu Tử Quỷ Mẫu không ai dám xem thường, bây giờ mình mới thật tin.”

Hoa Đại Cô vội vã xuống khoang dưới. Vừa đến căn phòng kín của nàng thì cánh cửa rất kiên cố của nàng đã bị ai dùng chưởng đập phá.

Hoa Đại Cô sợ quá, nàng nghiêng rằng:

- Ngã Thiên Phúc, chưởng lực của người ghê gớm thật !

Nhìn quanh một vòng thì nào nệm nào gối văng tứ tung. Thế mà nàng cũng mỉm cười, cố hết sức thu dọn đồ đạc cùng với chiếc giường chạm trổ. Phía dưới giường lại xuất hiện một lỗ hổng chừng ba tấc.

Trong hầm nhỏ ấy có mấy chiếc bao gai lấp lánh báu vật ở bên trong.

Nàng vội vã lấy hết mấy cái bao gai, trên gương mặt đẹp đẽ ấy luôn luôn nở nụ cười tươi, bây giờ thì lộ nét độc ác. Hoa Đại Cô chỉ trù trù trong giây phút, nàng nghiêng rằng đứng nép một bên rồi đẩy tấm ván ra, tức thì nước sông tuôn vào. Chẳng mấy chốc đã đầy hang kín ấy. Rồi nước tràn vào, trong thời gian ngắn chiếc thuyền chìm ngấm trong dòng nước.

Hoa Đại Cô đành phải nói lời tạm biệt:

- Tạm biệt tất cả tỷ muội, tạm biệt thuyền yêu dấu.

Nàng mang hành lý phóng mình ra ngoài.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT TẬP 4